Akbaba

C. H. P. li mebuslar, ödenek zamlarını partilerine bağışlamıyorlar. -Gazeteler-

— Eyvah, torpillendik!

59-370

1959 İKRAMİYE PLÂNIMIZ

50 / 2 MİLYON

APARTMAN DAİRESİ — LİRA PARA İKRAMİYESİ

CEM'AN :

4 MİLYON

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL

SAYI: 370 C.: 15 16 NİSAN 1959 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI: 100 KURUŞ

Akbaba
siyasi mizah gazetesi

Bedbah Olmak! Bahtiyar Olmak!

BEDBAHT olmak kolaydır: Beyoğlu caddesinden geçiveriniz, yeter. Bütün gününüz kapkara geçsin!

Ne mi var Beyoğlu caddesinde? Ne yok ki?.. Terbiyeden, nezaketten, temizlikten, efendilikten başka!

Eskiden bir köylü vatandaş vardı, bir İstanbullu vatandaş. Şimdi bir üçüncü vatandaş çıktı: İstanbul köylüsü!

İstanbul köylüsünde, köyün saflığı, yumuşaklığı, saygılılığı yoktur. Ama geriliği, ama kurnazlığı, ama kabalığı tamam!..

İstanbul köylüsünde, İstanbulun o dillere destan inceliği, o kibarlığı, o zarif efendiliği de yoktur. Ama meyhane kapısı ile, genelev kapısı arasında yalpa vuran bütün kötülükleri yine tamam!

İstanbul, İstanbula göç eden yüzbinlerin, bütün iyiliklerini, bütün güzelliklerini alıyor ve yerine, kendi değerlerinden hiç birini vermiyor. Tam tersine!

Beyoğlu caddesinden geçerken bakınız: Bütün o salyalı ağızlardan - ne ağızları - bütün o salyalı gözlerden bir tanesi, kütükte eski İstanbul efendisinin torunu değildir!

Üniversiteleri, gazeteleri, tiyatrolariyle hâlâ Türkiyenin baş ve kalb ülkesi İstanbul, bugünkü ve yarınki iktidarları, Rodin'i kıskandıracak kadar düşündürmeğe yetmez mi?

Bahtiyar olmak da kolaydır: Bir gece, radyolardaki yarışmaları dinleyiniz. Bakıyorsunuz, Teknik Üniversiteden, Yüksek Ticaretten, Tıp Fakültesinden, eczacı mektebinden birkaç genç, biribinden ayrı, biribirinden uzak sorulara, hayretle ısırmaya, elinizin on parmağı yetmiyecek şimşek parıltısiyle çakan cevaplar yetiştiriveriyorlar: Tarihten operaya, coğrafyadan alaturka musikiye kadar.

Geçenlerde, boyu mikrofona yetişemiyen bir orta okul çocuğunu, odamda, gözlerimden damla damla sevinç akarak, ben bile alkışladım!

Yalnız bu mu?.. Bir Avrupalı piyanist geliyor: Salon silme dolu!.. Devlet Tiyatrosu geliyor: Haftalarca bilet bulamıyanların, gidemiyenlerin, göremiyenlerin üzüntülerini dinliyoruz!

Düz makinelerin birkaç saat işleyip durduğu beş altı bin baskılı gazetelerimize, şimdi saatte otuz bin çıkaran rotatifer yetmiyor, iki taraflı çift baskı yapıyorlar.

Türkiye, tüten bacaları, işleyen çarkları, açılan yollariyle nurlu bir istikbale ne hızla gidiyor bilmem. Ama, birbiri ardından gelen aydınlar orsusu ile mutlaka, mutlaka, mutlaka nurlu yarınlara gidiyor.

Yarınki Türkiyenin yüzünü bu gençler kuşağı çizecek ve bu aydınlar Türkiyesinde iktidar koltuğunda oturmak, hiç bir parti için kolay olmıyacaktır.

Nasıl, bahtiyar olmamıza yetmez mi?

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Amerikalılar Türk yemeklerini tanıtacaklarmış...
— Bari bize de tanıtsalar...

Yazan: Nusret Vedat Saygel

Cepheden İstifa VAR

Bir Demokrat Partilinin tavuğu, Akhisar'da altı oklu bir yumurta yumurtladı. (Gazeteler)

Küçücük kahvedeki tatlı sohbetin âniden münakaşa halini almasına sebep, radyo olmuştu. Spiker radyoda Vatan Cephesini kurarken, köyün koyu muhaliflerinden Ömer Ağa, Demokrat Musa'ya lâf atmasaydı, basık damın altındaki birkaç köylünün konuşması kuraklık ve mahsul durumu konusundan dışarı çıkmıyacaktı.

Radyoda, Vatan Cephesine iltihak eden vatandaşların isimleri okunuyordu:

— Çok sayın .... memleketimizi, muasır memleketler seviyesine bir hamlede eriştirmek için sarfettiğiniz gayreti takdir edenlerdeniz. Devrimleri, istimlâkleri, meydanları ve bolluk içindeki yaşayışımızı inkâr eden muhalefetten istifa edip, Vatan Cephesine iltihak ettiğimizi bildirmekle, vatanî, vicdanî ve dinî vazifemizi yerine getirdiğimize inanıyoruz. Yumurcuklu köyünden, Musa Pamuk, Ligor ve üçyüz arkadaşı...

Radyonun bu haberi, kahvede bulunanların, birbirleriyle uğraşmasına yetti. Gülüşmeler, lâf atmalar uğultu halini aldı. Peykede bağdaş kurmuş oturan Ömer Ağa, sardığı sigarasını ağızlığına takarken:

— Len Musa, dedi, len kardaşım bi aydır radyo hep senden söz ediyo... Köyün şerefini iki paralık ettin yâni... Particilik biri beş göstermek değildir, bu kadarından utanç duy gayrı...

Karşıda, tahta masanın yanında oturan Musa, cebinden tesbihini çıkardı, Ömer ağanın yüzüne ters ters baktı:

— Neden böyle diyon Ömer Ağa? dedi. Köye ben ne ettim? Memlekette demograsi var şükür, isteyen istediği yere geçer.

Ömer Ağa kahvede bulunanlara Musa'yı işaret ederek:

— Hele şuna bakın len, dedi, ben ne ettim diyo... Ocağı batası daha ne edeceksin? Bi insan nereye geçecekse bi kere geçer. Sen bi aydır hergün Vatan Cephesine geçiyon len! Hadi diyelim geçtin. Geç, kendin geç kardaşım, geri kalandan ne istiyon be namıssız?

Kahvedekiler gülüşmeye başladılar. Musa kızmıştı. Ömer Ağa devam etti:

— Yüz altmış nüfuslu köyden üç yüz kişiyi nasıl tamamladın a Musa?

Kapı yanında oturan Kör Rüstem söze karıştı:

— Hadi bugün üçyüz kişi... Ya öncekiler?...

Ömer Ağa:

— He ya, dedi, aferim len kör... Aferim valla iyi belemişsin. Len Musa, bu köyde şimdiye dek senin gibi sahtekâr bi kişi daha çıkmadı. Şenin ganundan gorkun yok mu gardaşım? Allah gorusun bi harp olsa, hökûmat Vatan Cephesine yazılan gönüllüleri askere çağırsa, sen ne edersin Musa? Hökümat, rahmetli dedeni, babanı, nineni, rahmetli mıftar Hasanı senden istemez mi? Hadi üç beş kişinin gıymatı yok, ya her gün radyodan söylettiğin yüzlerce insanı bul, buluştur getir deseler, şeher nüfusu kadar kalabalığı nereden deramettersin be teres? Hökümat da sana güvenip kalkışmış Divanı harplerde süründürürler seni, Musa!...

Musa, takkeli başını iki yana sallayıp:

— Yazık demograsinin çabasına Ömer Ağa, dedi. Yazık valla... İllâki muhalifet yapmak için bak ne kötü düşünüyon... Hökümat işi bi başka iştir. Her şey senin bellediğin gibi değel, İsmim radyoda her söylenişte, ben bildiriyom sanıyon değel mi? İşte bi kere burada sapıtıyon. Hem aklınız ermez, hem kalkıp muhalifet eder, başa geçmeye savaşırsınız. Daha memleket idaresinden habarınız yok, millet size güvenip nasıl başa geçirsin a Ömer? Hele şunun dediğine bakın ağalar... Beni divanı harbe verirlermiş... Gardaşım bak bu işler nasıl oluyor anlatayım. Ben partiye ailecek adımı bildirmişim, o kadar. Ama radyo her gün benim adımı söyiermiş, şu ka dar yüz arkadaşı ilen cepheye geç ti dermiş; besbellim bi harp olanda, emrime o kadar yüz kişi vereceklerdir de, lâzım olanda yolu mu, köyümü sapıtmasınlar diye maiyetime ilân ediyorlardır. Onun orası hökümatın bileceği bi iş. Memlekette ne kadar insan var sen ben bilmeyiz ama, hökümat bilir.

Kör Rüstem söze karıştı:

— Ben seni aklı eren bi adam sanırdım Musa... Ama senin de kafan boşmuş. Milletin canı nah burasına geldi. Demograsi takattan düştü. Ellerine geçirmişler bi Musa, radyolar ayın birinden otuz birine kadar günde üç öğün, Musa ile Musa'nın ölülerini, Ligorin tavuğunu, Pamuk kedisini sayıp sayıp, kalabalık görünmeye çabalıyor. Bunun bööle olduğunu herkes biliyor da, bi Musa bilmiyor.

Ömer Ağa:

— Haydi hepsi neyse ne de, o mâsum hayvanların başını ne diye yakıyorsun? dedi. Len, tavuk bilse ki sen onu partiye yazdırmışsın, namıssızım yumurtayı da keser, köyden de kaçar.

— Sen derdinle kal Ömer Ağa... Benim evde herkes anadan doğma demokrasi... Zaten kabahat bizde, ki, sizi adamdan sayıp kayfenize geliyoruz. Yoğusam muhalifete selâm vermek bile caiz değel ama, hadi bi köylüyüz diye aranıza karışıyoruz. Burada beni alaya alıp, muhalifetlik edeceğinize gözünüzün pasını silip şööle memlekete bi bakın. İnkârcılık sizin içinize yerleşmiş. Ne iyilik gördünüzse demokrasiden gördünüz ama, gene biz kötüyük dii mi?

— Len ne görsettiniz siz bize? Şööle yapıciz, bööle olacak dediniz de, hangisini yaptınız?

— Yooo, inkârcılık etmen Ömer Ağa... Sizin zamanınızda radyolar mevlid söylüyo muydu? Yok. Arapça ezan okunuyo muydu? Yok, dii mi? Biri çıkıp, takke ilen gezebiliyo muydu? Hâşâ... Daha ne edek len nankör, ne edek daha? Yiyecek pahalıysa, ne etsin hökümat? O yok, bu yoksa, kabahat muhalifetin. Hökümat baktı çimento pavlikası yok, kurdu. Baktı şeker pavlikası az, kurdu. Muhalifet de, yok yok diye ünnüyeceğine, neler yok misâl? İlâç diyelim. Kursun ilâç pavlikası. Ne yok? Ucuzluk. Kursun ucuzluk pazarları... Ne yok? Hörriyet... Muhalifette hiç zeugin adam yok mu? Getir Ameliğadan bi mikdar hörriyet, bi kaç kuruş bunlar için masraf etse, fakir mi kalır?

Menba sularından çöp çıkıyor... (Gazeteler)

Musa'nın on yaşındaki oğlu koşarak, kahveye girdi. Nefes nefese babasının yanına gelip, elindeki yumurtayı göstererek:

— Bak bizim Ligorin ne biçim yumurta yumurtladı! dedi.

Kahvedekiler Musa'nın başına üşüştüler. Musa yumurtayı evire çevire tetkik ediyordu. Yanına sokulan Ömer Ağa yumurtayı aldı, bir an baktıktan sonra:

— Len oğlum, Musa, dedi, senin Ligorin Vatan Cephesinden istifa edip, muhalifete geçmiş gayri. Radyodan adını duydu besbellim, mâsumun dili yok ki demograsi değelim desin. Bakmış olacak gibi değel, tutmuş altı oklu bi yumurta salıvermiş. Yâni demek istemiş ki, Musa beni ne kadar demograsi yapmak istediyse de, ben anadan doğma muhalifim!

Yumurtanın üstünde, C.H.P. nin altı oku vardı. Kahvedekiler hayretle yumurtaya bakıyorlardı. Musa'nın yüzü kıpkırmızı olmuş, dişlerini sıkıyordu. Dudaklarının arasından: «Namıssızın gahpesi» diye bir fısıltı çıktı. Ömer ağa memnun:

— Len Musa, dedi, sat şu yumurtayı bana.

Musa cevap vermedi. Ömer Ağa tekrar etti:

— Musa, diyom, ne vereyim şu yumurtaya? Beş gayme yeter mi, ha?

Kör Rüstem:

— On gayme benden.

Ömer Ağa piyasayı arttırdı:

— Len elli gayme veriyom Musa, dedi, ver şunu bana.

Musa, ayağa kalktı. Yumurtaya bir müddet daha baktıktan sonra, yere vurup kırdı. Kahvedekiler gülüşmeye başlamışlardı. Musa, kimsenin yüzüne bakmadan evinin yolunu tuttu, doğruca kümese gitti. Bir avuç arpa alıp, tavuklara doğru uzattı:

— Gih, gih, gih... Hah, yakaladım kahpenin dölü..

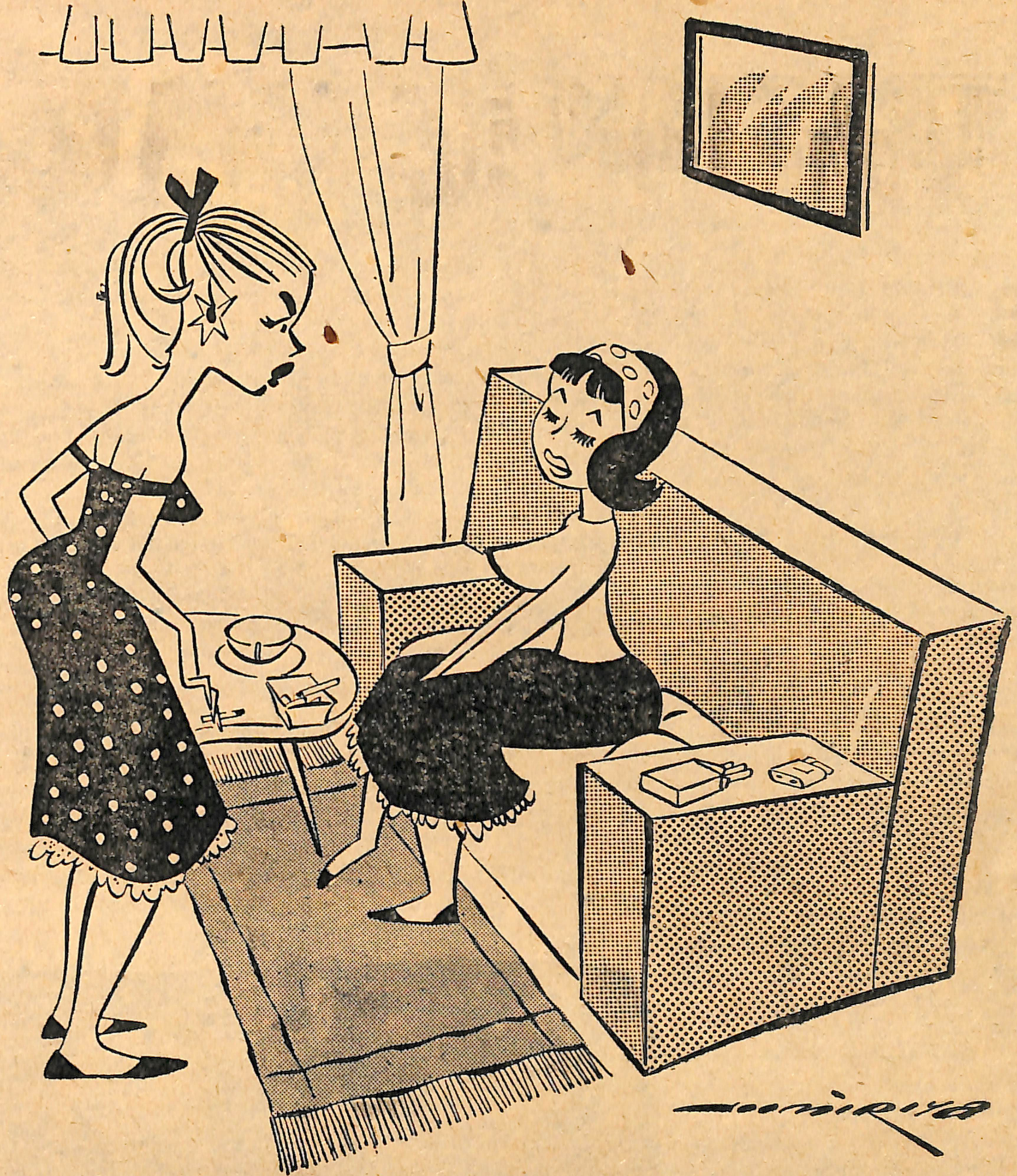
Tavuk çırpınıp, bağırıyordu Cebinden bıçağını çıkarıp, tavuğun kanatlarına bastı:

— Len kaltak, dedi, nereden sahaplandın bu yumurtayı? Hangi muhalifetin züppesine kandın len? Şerefimi iki paralık edersin, bıçağı görsetince bağırırsın, ha? Sen memleketin gidişatını benden daha mı iyi biliyon kaltak! Bi kümes dolusu hayvanı Vatan Cephesine yazdırdım, hiç biri ses etmedi de, senin ârına mı gitti namıssız!

Hayvanın başına bıçağı vuruverdi. Tavuğun tüylerini yolmak için sokulan karısına itip:

— Pis muhalifetin eti yenmez, dinen caiz değeldir, ver oğlana, kayfeye götürüp Kel Ömer'e versin, dedi.

Nusret Vedat SAYGEL

— Demek bir genç memurla evleniyorsun ha?.. Peki, seni balayında nereye götürecek?
— Lokantaya!...

CENNET CEHENNEM

HANİ çok bilgili, çok kültürlü kişiler olduklarını, çok kitap okuduklarını belli etmek için, yazılarının şurasına, bu rasına, frenkçe kelimeler katan, büyük ediplerden cümleler serpiştiren ukalâ yazarlar vardır.

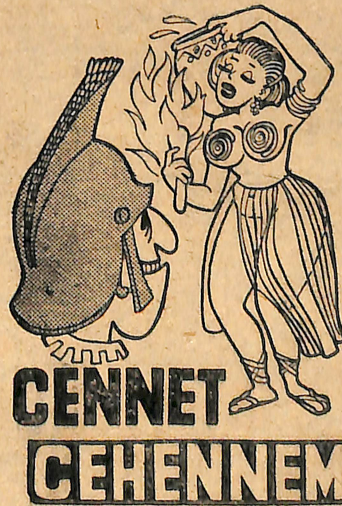
«Balzac» der ki diye başlarlar, beş altı satır sonra, «Séneéque» demiş ki deyip ondan da bir cümle sıkıştırırlar... Biraz devam eder seniz, bu sefer de «Diderot» ile müşerref olursunuz. Nihayet yazı, bir şark yazarının «Şeyh Sadi» nin, «Gülistanından» ya da «Bostan» ından alındıgı iddia edilen bir cümleyle sona erer. Yazıyı okuyan, okuyucu da «Amma da bilgili yazarmış haa» der.

Öyle ya, okuyucu ne bilsin «Balzac'a, Diderot'ya, Şeyh Sadiye hiç söylemedikleri lâflar ettirilmiş.

Arada sırada benim de içimden geçer böyle büyük lâflar etmek.

«Plutarch» ın bir hikâyesi var; «İskenderiye sokaklarında bir kadın, elinde meş'ale, omuzunda su kovası ilerliyor... Plutarch'ın kahramanı sorar:

— Nereye! ?

— Cenneti yakmaya!

— Ya bu su kovası?

— Onunla da cehennemi söndürmeye!

— Neden?

— Cennet yansın, cehennem sönsün. İyilik etmeleri, faziletli olmaları için insanlara, mutlaka bir cennet vaad edilmesin, İnsanlar, kendilerini kötülükten korumak için, mutlaka cehennemle korkutulmasın...»

★

Geçenlerde, 17 yaşındaki kızın, fincan gibi göbeğini, salyalı diliyle şapur şupur yalarken basılan imam efendi, milletin sırtına kene gibi yapışıp, kanını, iliğini, canını, emen emen emen hırsızlar, geceleri, barlardan binlerce lirayı savurup çıkan vurguncular, cennetin yandığını, cehennemin çoktan söndüğünü, ne çabuk öğrenmiş, ne çabuk bellemişler.

Plutarch'ın hikâyesindeki kadının cehennemi söndürdüğünün, cenneti yaktığının farkında olan yalnız bunlar mı? Başında sarık, parti ocaklarında dua eden hocaefendi, bu dünyada işini iş edip, öteki dünyaya «nanik» demiyor mu? Hattâ, kumar masasında bir reste naylon külotunu veren bayan sosyeteye, kırmızı oyu kutuya, zamlı ödeneği cebe indiren kongre kabadayısı C.H.P. liye bakıp cennetin çoktaaan yandığını, cehennemin çoktaaan söndüğünü anlamıyor musunuz?...

Ne demiştir Talleyrand:

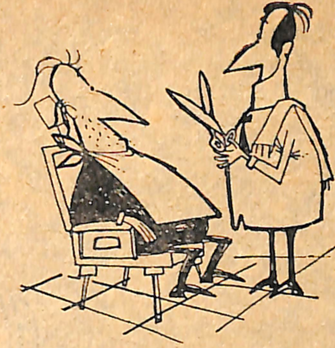
«— Allah bu dili düşündüklerimizin tersini söylemek için yaratmıştır!»

Efeeem?...

Yaşar ÖZEN

TRAŞTAN Traşa

ADNAN VELİ

BERBER Hakkı, beyaz peşkiri silkeledikten sonra, Muhtar Ziya efendinin boynuna bağladı. Porselen tasını sıcak suyla doldurup fırçayla sabunu eline aldı, köpürtmiye başladı. Sonra, sabunlu fırçayı Muhtarın yüzünde sekiz on sefer gezdirdi:

— Nasıl buluyorsun bu işleri Ziya abi?...

Muhtar Ziya, kafasını iyice geriye vermiş, gözlerini tavana dikmişti:

— Hangi işleri? diye sordu.

— Yani şeyi diyorum... Hani eskiden seçim kütüklerini muhtarlar yaparlardı da... Şimdi muhtarların elinden almışlar bu işi...

— Yooo, gene muhtarlar yapacaklar.

— Yapacaklar ama, mahkemeler idare edecekmiş her meseleyi.. Muhtar, kütük üstünde bir yanlışlık yaparsa, mapusluk çekecekmiş.

— Muhtar dediğin yanlışlık yapmaz.

— Öyle deme Ziya abi... Geçen seferki seçimde de, muhtarlara az lâkırdı mı söylemişlerdi.

— Ne söylerlerse söylesinler. Muhtarlar doğruluktan şaşmazlar.

— Öyleysem, ne demiye muhtarların elinden alıyorlar bu işi?..

— Alırlar elbet. Çünkü önümüzdeki seçimler, nasıl olsa garanti...

— Nasıl garantiymiş?...

— Eyüp Sultan Hazretleri bizim tarafa geçince, helbette garanti olur.

Berber Hakkı başını salladı:

— Doğru dedin... Perdah da yapayım mı Ziya abi?...

— Aşağıdan yukarı doğru alma. Hafif geç...

Hakkı, hem traş ediyor, hem anlatıyordu. Traş bitince muhtar kalktı. Emeklilerden Eşref bey iskemleye oturdu. Hakkı, onun da boynuna peşkiri bağladı:

— Saç mı sakal mı Eşref Bey?..

— Saç.

Makineyi eline alıp, müşterinin ensesinde dolaşmıya başladı:

— Sen ne dersin bu işlere Eşref Bey?...

— Cenab-ı Allah'tan ümit kesilmez evlâdım. İyi olur inşallah...

— Ama bey babacığım, hükûmet sizin maaşlara zam yaptı ya. Daha ne istiyorsun?...

— Yaptı ama, hükûmet o zammı yapmadan önce, Belediye ile konuşmuş, Belediyeye demiş ki «Ben memura, emekliye zam yapacağım, sen bir yolunu bulup o zammı geri alırsın» demiş. Belediye de buna razı olmuş. Hükûmet zammı yapınca Belediye de hemen kolları sıvanmış. Elektriğe zam, suya zam, havagazına zam, tramvaya zam, otobüse zam, tünele zam yapmış. Hükûmetin memura verdiğini, böylelikle geri almıya başlamış. Bunun adına zam denir mi Hakkı efendi?...

— Vallahi orasını pek bilemiyorum Eşref abi... Şakaklarını da biraz incelteyim mi?...

— İncelt ya...

Traş bitinceye kadar Hakkı, bir konudan ötekine geçti. Nihayet Eşref Bey iskemleden kalktı. Şoför Necmi oturdu. Hakkı, peşkiri, Necminin boynunda sıktıktan sonra:

— Sen ne dersin bu işlere? diye sordu.

— Hangi işlere?...

— Yaniya diyorum ki, lâstik olsun, parça olsun, hepsi bollaştı.

— Haaa, tabil... Lâstik bollaştı da, parça bulunmuyor gene...

— Neden?...

— Geçen parça karaborsaya gediyor da ondan...

— Millî Korunma ne diyor bu işe?...

— Millî Korunmanın kalkacağından haberin yok galiba?...

— Öyle bir şey duydum ama...

— Duydunsa ne soruyorsun?... Karaborsa, şimdi Millî Korunmanın kalkmasını bekliyor. O kalkınca büsbütün serbest iş görecek... Geçende bir rulman için aramadık yer bırakmadım. Piyasada rulman var da, benim aradığımdan yok. 30206 arıyorum ben... En sonunda Tarlabaşında el altından bir tane buldum. 27 liralık rulmanı 90 a verdi itoğlu it. Millî Korunma kalkınca, bu herifler daha da azacak helbet...

— Haklısın ama Necmi abi, Millî Korunmanın kalkması başka taraftan iyi olacak.

— Orasını bilemem. Ben kendi rulmanıma bakarım.

— Bu rulman dediğin, esas ne. dir?...

— Tekerleğin içine konur. Bilyeli bilezik...

— O bilezik olmazsa ne olur?..

— Araba durur.

— Haaaa, demek lâzımlı bir şey...

— Helbette lâzımlı... Araba yürümedi miydi, biz ne yer. ne içeriz?... Nasıl turist gezdiririz de ekmek parası çıkarırız?...

— Haklısın... Enseni fazla açmıyayım değil mi?..

— Yo yo, fazla açılmasın...

Traş epey sürdü. Berber Hakkı epey gevezelendi Nihayet Necmi kalktı, onun yerine Haldun bey oturdu. Hakkı, müşterinin boynuna peşkiri taktıktan sonra:

— Siz ne dersiniz bu işlere? diye sordu...

— Hangi işlere?...

— Galatasaray'ı diyorum. Millî ligin sonunda Fener'le karşılaşacak her halde... Çünkü bir tarafta Fener, bir tarafta Galatasaray başı tutmuş.

— E tabiî monşer. Galatasaray millî lig şampiyonu olacak.. Bu son derece kler bir mesele... Görünüyor.

— Ama, Feneri de yabana atma haaaa... Zehir gibi oynuyorlar çocuklar...

— Oynasınlar... Galatasarayın karşısında müthiş şaşırıyorlar... Hele o Metin'in atakları... Fener defansı, parol donör bir şey yapamaz. Sonra bizimkiler o hafta oyuna, daha büyük kurajla çıkacaklar.

— Yani evliyaya gidip de topu okutturacaklar demek istiyorsun galiba...

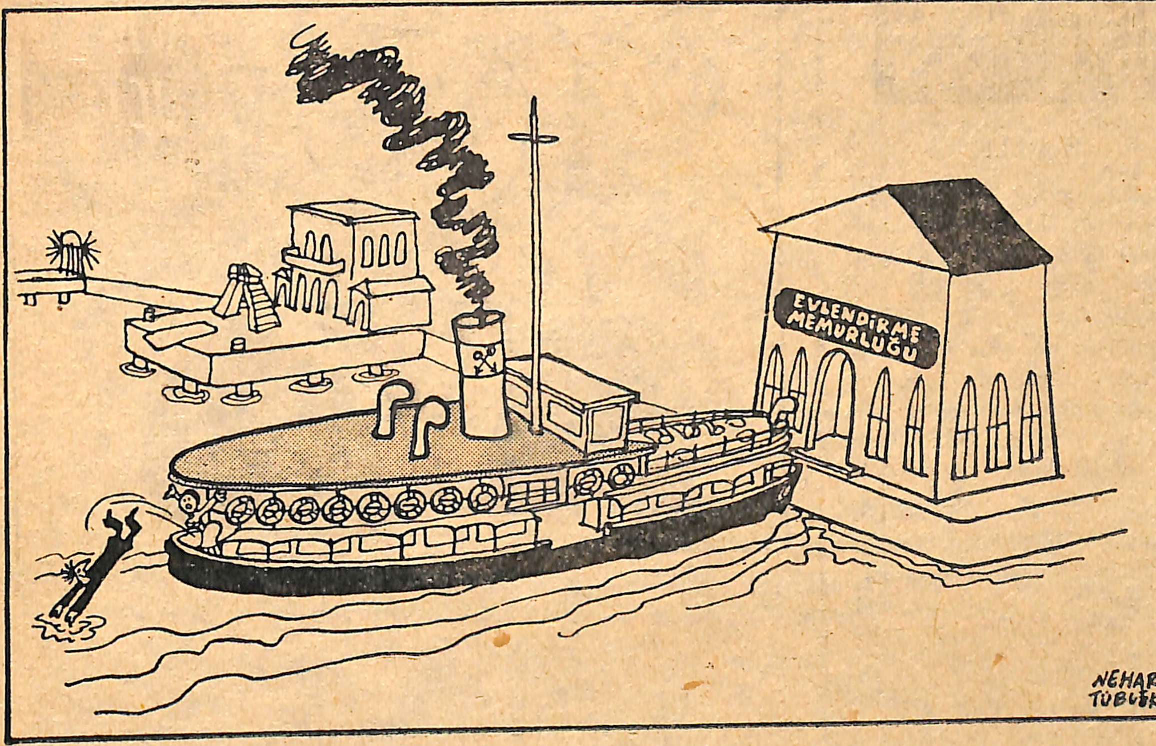
— E tabiî değil mi monşer... Futbolcülerimizin moral eğitimi ihmal edilemez ki. Sanpursan kazanmak için bütün posibilitelere başvurmak lâzım...

Ticaret Vekâletine göre İstanbul ucuzluk diyarı imiş...
(Gazeteler)

«Şeb-i yeldayı muvakkitle müneccim ne bilir
Onu memurlara sor kim geceler kaç saat!»

Ülev vapuru, Kadıköy Evlendirme memurluğu binasına bindirdi... (Gazeteler)

Kız — Yakalayın, kaçıyor...

— Cenab-ı Allah hayırlı etsin bey abi...

— Mersi canım... Yalnız bir rica olucek... Ben Hiltona yetişmek istiyorum da... Güzel bir Alman Fröylayn'i var orada... Onunla buluşacağız... Geç kalmıyayım diye...

— Tabil, tabil, şimdi beyim...

— Bir kompres de rica edeceğim...

— Bir de friksiyon...

— Onu da yaparız.

Hakkı, elini çabuk tuttu. Beş dakikanın içinde Haldun beyi iskemleden kaldırdı. Sıra, ilçe başkanı Murad Beye gelmişti. Hakkı, onu iskemleye oturttuktan sonra, peşkiri boynuna bağladı:

— Sen ne dersin bu işlere Murat abi?... diye sordu.

— Hangi işlere?...

— Hani, yâni şu ortalığın durumuna... Kimine dinsiz diyorlar, kimine mason diyorlar. Ondan sonracığıma şu Halk Partisiyle Demokrat bir türlü geçinemiyor.

— Halk Partisiyle geçinilmez kardeşim... Çünkü bu adamlar inkârcı... Bizimkiler toptan yapıcı...

— Bak bu lâfı doğru söyledin Murat abi... Demokrat, perakende işi sevmiyor nedense...

— Perakende iş sevilmez elbet.. Toptancılık dururken ne diye işi perakendeciliğe dökmeli?... Zaten memleketi kalkındırmak için baş ka çare yok bence... Söz temsili fabrika mı yapacaksın?... Toptan yapacaksın... İstimlâk mi yapacaksın?... Toptan yapacaksın... Para mı basacaksın?... Toptan basacaksın... Zengin mi olacaksın? Toptan olacaksın... Yâni, memlekete ne istifade gelirse hep toptan... Vatan Cephesine geçenleri bile görmüyor musun?... Onlar bile toptan. Çünkü toptancılık en iyi yoldur.

— Doğru dedin Murat abi... Ben senin bu lâflarına yerden göğe kadar hak veriyorum.

— Doğru lâfa elbette hak vereceksin... Hangi partidensin sen?

— Şimdi ayıp ettin Murat abi...

— Niye?...

— Sabahtan akşama kadar burada adam traş ettiğimizi gördükten sonra, artık «Hangi partidensin?» diye sorulur mu yâni?... Bıyıklarını incelteyim mi az bir şey?

— Bıyık erkek adamın şanındandır. Dokunma...

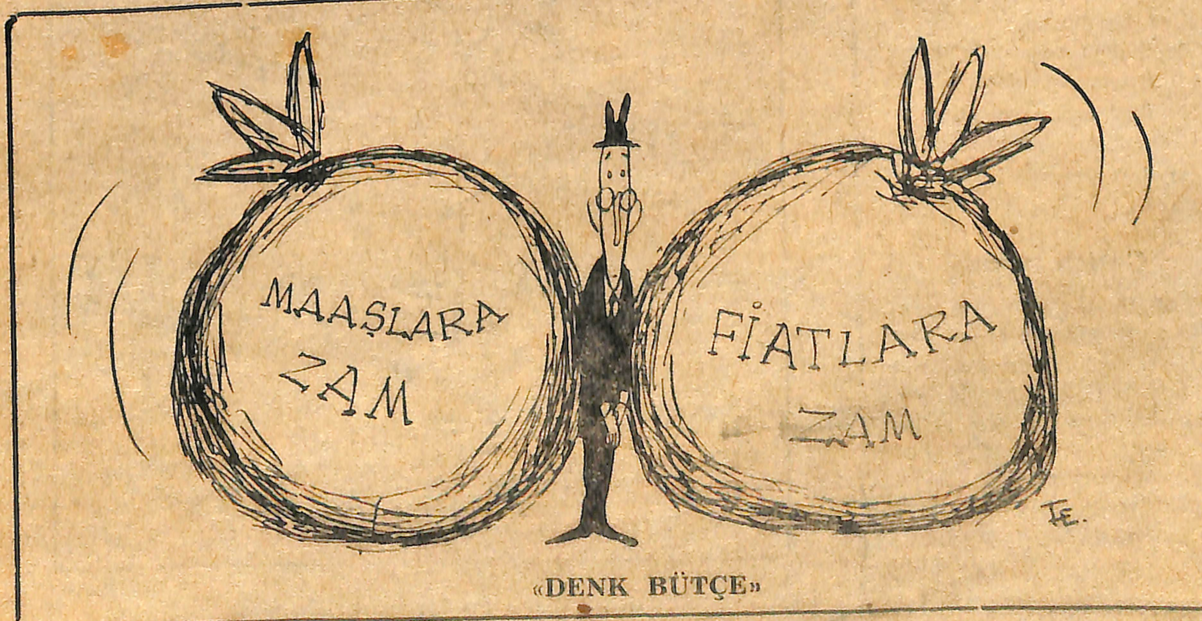
— Burnunun kıllarını alayım mı?...

— Bizim gibiler burnundan kıl aldırmaz.

— Öyleyse saatler olsun Murat abi...

Murat Bey kalktı. Başka müşteri de kalmamıştı. Berber Hakkı peşkirleri toplamıya başlamıştı.

Adnan VELİ

«DENK BÜTÇE»

Milliyet :
Buğdayın fiatı yirmi kuruş artacak...

Akbaba :
Ekmeğin ağırlığı ne kadar eksilecek acaba?

Ulus :
Bu gece ay tutulacak...

Akbaba :
İyi ki aramızda değil... Dili tutulurdu!

Akşam :
Hilâl ve salip!

Akbaba :
Nam-ı diğer Vatan Cephesiyle Güç Birliği!

Milliyet :
İki hırsız hamamda biribirini soydu!

Akbaba :
Tevekkeli değil, iki çıplak bir hamama yakışır demişler!

Tercüman :
Aygün nedir?

Akbaba :
Hem ay, hem gün olduğuna bakılırsa yakında kavuşacağımız nurlu istikbal olacak!

Milliyet :
Van'da bir gazeteci intihar etti.

Akbaba :
Allah rahmet eylesin. Acaba hakkında kaç dâva açılmıştı?

Zafer :
Zafer demokrasinindir!

Akbaba :
Aman birader, sen de hep eski defterleri karıştırıyorsun. O dediğin 1950 modasıydı. Geçmişe mâzi derler!

Ulus :
İstanbul Valisi kanundan bir hayli dışarı çıkmıştır.

Akbaba :
Ammada yaptınız ha... Üstadın otomobilden dışarı çıktığı yok!

Cumhuriyet :
İspat hakkı iyidir...

Akbaba :
Aman çok memnun oldum. İsmail Hakkı Bey de iyidir inşallah?...

Akşam :
Sıtkı Yırcalı yeni bir şiir kitabı çıkardı. Adı: «Üçüncü Katın İnsanları».

Akbaba :
Yooo! Sayın Yırcalı bu kitaba altıncı ya da yedinci katın insanları diye isim vermeliydi, o zaman «yüksek kat» ımızın mânası daha iyi anlaşılmış olurdu.

Havadis :
Tecavüze karşı, müdafaa cephesi.

Akbaba :
Oh oh plâk değişiyor. Artık radyolarımızda, Vatan Cephesi telgrafları yerine, müdafaa cephesi telgrafları dinliyeceğiz desenize.

CIMBIZ

suya çizgi YAŞAR ÖZEN

Hadi hayırlısı!

Gazeteler, her perşembe günü, duruşmaları yapılan gazete ve gazetecilerin havadislerini verirler. «Dün 41 gazetecinin duruşması yapıldı, dün 16 gazetecinin duruşması yapıldı, dün 38 gazetecinin duruşması yapıldı, ilh.»

İktidar sözcüleri, meydanları dolduran halka, gazetecilerden bir sürü çoluk çocuk diye bahsetmiyorlar mıydı?

Malûm, çocukların elleri ayakları pek durmaz. Nasıl durulurmuş, öğrenecekler!..

Tencere dibi!

C.H.P. dini politikaya âlet ediyor diye, D.P yi millete şikâyet ediyor. Sonra da bir milletvekilleri kalkıp, Başbakanlık Müsteşarı Ahmet Salih beyin kaçıncı derecede mason olduğunu sual takriri yapıyor. Maksat, Eyüp Camiinde iftar sofrası tertipleyen Ahmet Salih'i millete jurnal etmek.

Pekiyyyy D.P. dini politikaya âlet ediyor da, siz etmiyor musunuz? Hem de dik âlâsını yapıyorsunuz.

Taan eden dinimize bari müslüman olsa».

Perde kurdum!

Osman Bölükbaşı D.P. dini, C.H.P. de devrimleri istismar ediyor, böyle şey olmaz, diyor.

Biri dini istismar ediyor, biri de devrimleri... Eee Bölükbaşı da bir siyasî partinin başkanı, onun da ağzında çiğniyecek bir sakızı olmalı değil mi? Ama mübarek, hapishaneyi istismar etmekten, başka şeye fırsat bulamıyor ki!

İspat, isnat!

Biliyorsunuz, Adana milletvekili Suphi Baykam, Meclis kürsüsünde, eski Sanayi Bakanı Samet Ağaoğlu hakkında bazı isnatlarda bulunmuş, o da:

— İspat et, ispat diye, Meclisin içini çın çın çınlatmıştı.

Şimdi üstad, gazetecilere hem savunmamı Mecliste yapacağım, diyor; hem de ispat hakkına taraftarlığım baştan aşağı uydurmadır, diye beyanat veriyor.

Yok yok sürçü lisan olmuştur. «Babamın arkadaşları» yazarı isnata taraftar değilim demiştir de, bizimkiler bunu ispat zannetmişlerdir...

Koltuk!

Gördünüz mü ana muhalefet partisinin uğraştığı işleri. Deveyi düze çıkardılar, suyu da geçtiler artık yapacak şey kalmadı.

Şimdi bütün mesele, Meclişte İsmet İnönü'nün yanındaki koltuğa kimin oturacağı! İnönü'nün yanına Kasım Gülek mi otursun, başka milletvekilleri mi otursun?

Vallaahi, İnönü'nün yanına hanginiz oturursanız oturunuz ama, bu gidişle siz asıl şapa oturacaksınız gibi geliyor!

Ali Veli - Veli Ali

İşbilir belediyemiz, vatandaşlardan yeni bir fedakârlık istiyor. Neymiş bu fedakârlık? İçtiğiniz her paket sigaranın bir adedini belediye alacakmış.

Bu, sigaralara yüzde beşle, yüzde on arasında yeni bir zam demektir... Baktılar ki millet zamlardan yıldı. Bu sefer, Tekel Bakanlığının görevini, dolambaçlı yollardan belediyemiz üzerine aldı!... Vaziyetimiz, fasulye yemekten bıkan adamın haline nasıl da benziyor.

Adam memlekette fasulye yemekten bıkmış. İstanbulda lokantaya girince, fasulyesiz bir şey yiyeyim demiş ve Börülce istemiş, önüne gele gele, fasulyenin bir başka çeşidi gelmez mi?

— Ulan demiş, şimdi de karşıma isim mi değiştirip çıktın?

Altı öğrenci!

Beş çocuk anası bir veli, çocuklarının devam ettiği okulun başöğretmeniyle, zina ederken basılmış.

Adam, dört başı mamur bir öğretmenmiş desenize!

Ne güzel; analı çocuklu, talebe olmuşlar. Çocukları alfabe, anaları seksoloji dersi alıyorlar!

Geçten sonra

C. H. P. ne D. P. den yeni geçen üç Zonguldak milletvekili «Nereden buldum» adlı mal beyanı teklifi hazırlıyorlarmış.

Bu teklifi, neden D. P. saflarındayken yapmamışlar da şimdi yapıyorlar?

Siz Türk'ün aklının sonradan geldiğini bilmez misiniz?

Yaşar ÖZEN

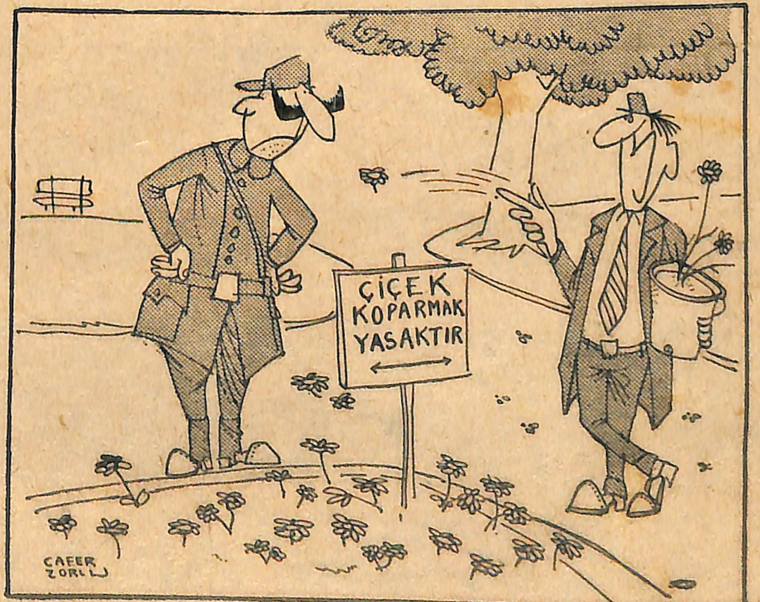
Müşterek bahis lâyihası görüşüldü... (Gazeteler)

«Müşterek bahis»

— Aman ne güzel kokuyor bu çiçekler!

— Buna da karışamazsın ya!..

Burası...

Zorla değil a, ben erkek sesini sevmem; fasulye pilâkisi ile anason karışımı bir havanın dekor yaptığı meyhanelerde, koskoca erkeklerin, kırıtarak, gerdan kırarak, kalça sallıyarak şarkı okumaları deli eder beni.

Bir sahne düşününüz, mikrofonun başında, saçları vıcık vıcık yağlı, matruş suratı, türlü pomatların tesiriyle pırıl pırıl parlayan, süzüm ona bir erkek, bir kaşını kaldırıp, diğerini indirerek hıçkırıklı bir sesle, ahlar, oflar içerisinde şarkı okuyor. Şair:

«Bir kadeh mey, kişinin cümle hicabın giderir» demiş ama, siz iki üç kadeh de içmiş olsanız, Beyoğlu türkçesiyle kafanızı bulmuş olsanız bile, yüzünüzün parça parça kızardığını ve kadınların bu maskara rakibine karşı içinizde bir öfkeli dalgalanış hissetmez misiniz?

İnce ve asil zevkin eski temsilcileri, tatlı sesleri sıralarken «Su sesi, para sesi, kadın sesi» demişler, Erkek sesinden hiç bahsetmemişler. Şırıl şırıl akan sudaki musiki, sayarken birbirinin üstüne çıt çıt diye düşen madenî paradaki ahenk, kendisi de güzel kadının sesindeki arzu ve riya, Allahaşkına söyleyiniz, erkek sesinde var mıdır?

Türk mizahının ağababası Nasrettin Hoca, hamamın göbek taşın da şarkı okuyup, kendi sesine, kendisi hayran olmuş; ne dersiniz, modern bay Narsislere de birer hamam biz mi inşa ettirsek? Yaramaz viyaklamalarla ağlıyan bir bebek gösteriniz ki, annesinin söylediği ninnilerle, kendisini uykunun rahat ve huzur dolu kollarına bırakmasın! Maazallah, beşiğin başında bir de erkeğin kart sesiyle yavruya ninni okuduğunu farzediniz, vallahi çocuk umacı geldi sanıp korkusundan ölür. Sık sık kadınların karşısına geçip: «Sen elinin hamuruyla, erkek işine karışma» demesini biliyoruz... Eeee biraz da biz, şu yakışmayan endamımızla, kadın işine karışmıyalım.

★

Radyolarımızda da, maşallah bir sürü erkek okuyucu var. Kulaklarımız günde iki, üç defa bunları dinlemek işkencesine mahkûm. Tantal işkencesi bu. İçlerinde Nadir Hilkat Çulha gibi nev'i şahsına münhasır sesler varsa da, istisnaların kaideyi boz madığı gerçeği de var. Mübareklerin hepsi de, sanki birer Münir Nurettin, ille ona özenecekler ses aynı, üslûp aynı, tarz aynı. Spiker anons ediyor, falandan şarkılar dinliyeceksiniz diyor, bakıyorsunuz bir Münir Nurettin mukallidi, bir başkası okuyor, dinliyorsunuz bir Münir Nurettin mukallidi daha. Hani eski zaman paşası davete gitmiş, sofrada patlıcan karnıyarık, patlıcan oturtma, patlıcan imambayıldı, yiyince Paşa evin hizmetçisine seslenmiş:

— Kızım demiş, bir bardak su ver, ama patlıcansız olsun...

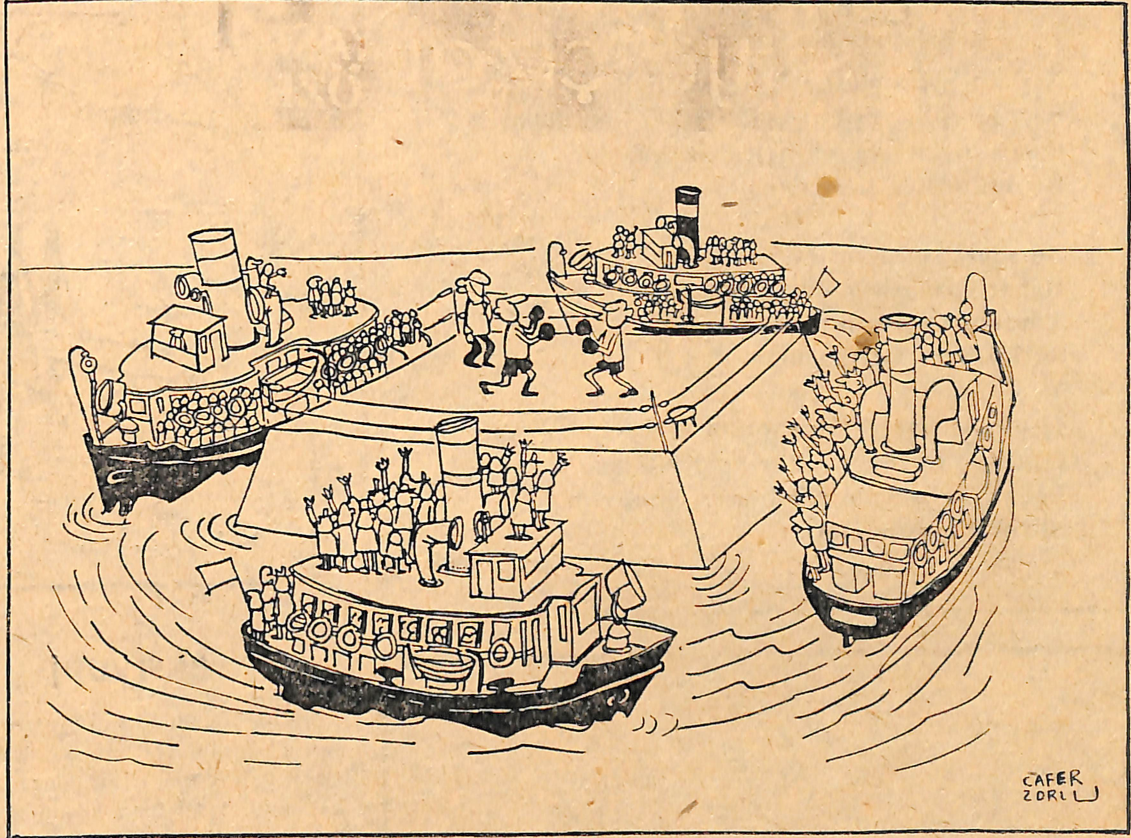
Nerdeyse biz de radyo sorumlularına bir ses, ama Münir Nurettinsiz olsun diye bağıracağız.

İnsanı telleri gerilmiş bir musiki âletine benzetmekten başka işe yaramıyor radyolarımız. Açarsınız vatan cephesine katılanların telgraflarını okuyup çocuklarımıza dalkavukluk dersleri verirler. Açarsınız lâyik bir devletin radyolarından yükselen mevlûd sesleri, meyhane tezgâhlarına dökülür. Açarsınız, dinleyenin uykusunu getiren hımhım bir partizan sesi, birşeylerden bahseder. Açarsınız bir kart erkek sesi, şarkı söylüyorum diye bağırır da bağırır. Mart ayı gelince de çatır çatır paraları alırlar...

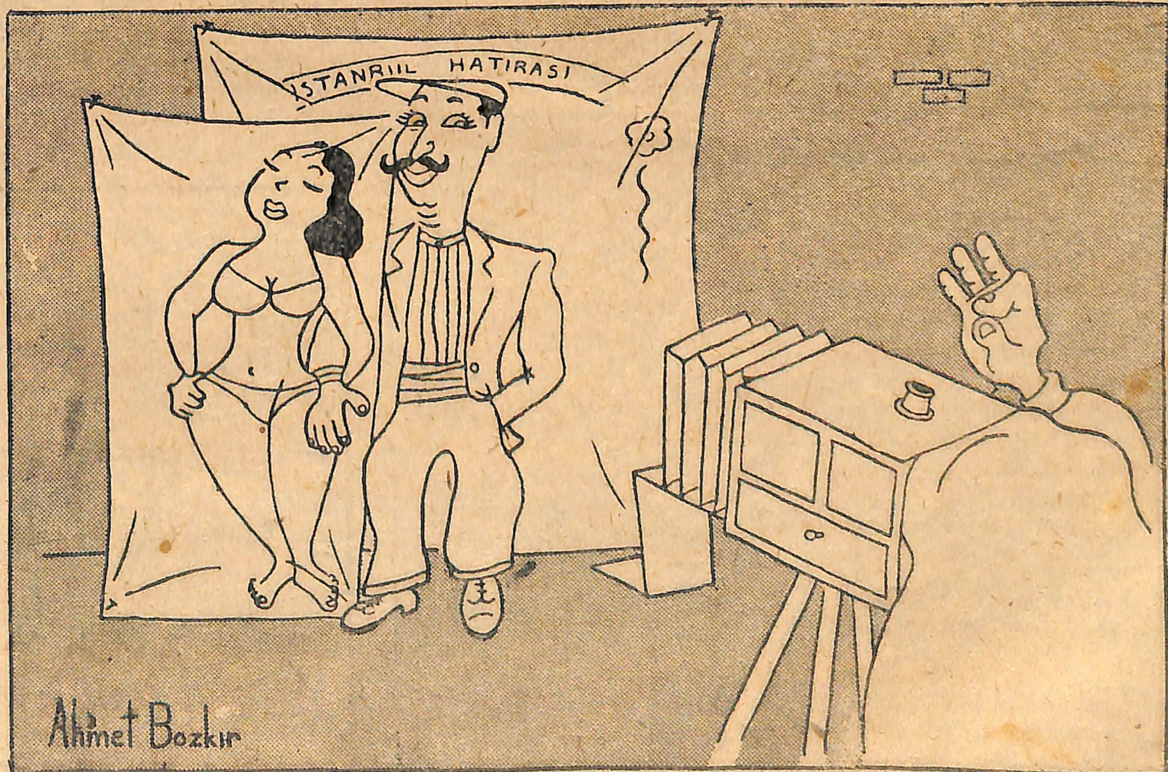
Ayol! insanın üste para verip de kendine işkence ettirdiği nerde görülmüştür?

Yaşar ÖZEN

Şehir hattı vapurları ring seferlerine başlıyor... (Gazeteler)

YAZISIZ

YAZISIZ

Bahar!

Kırlara, yamaçlara top top serilmiş
Sarı çiçekli, yeşil yapraklı Nazilli basmaları!
Basın suçluları gibi meleşiyor kuzular,
Boyunlarında tasmaları!

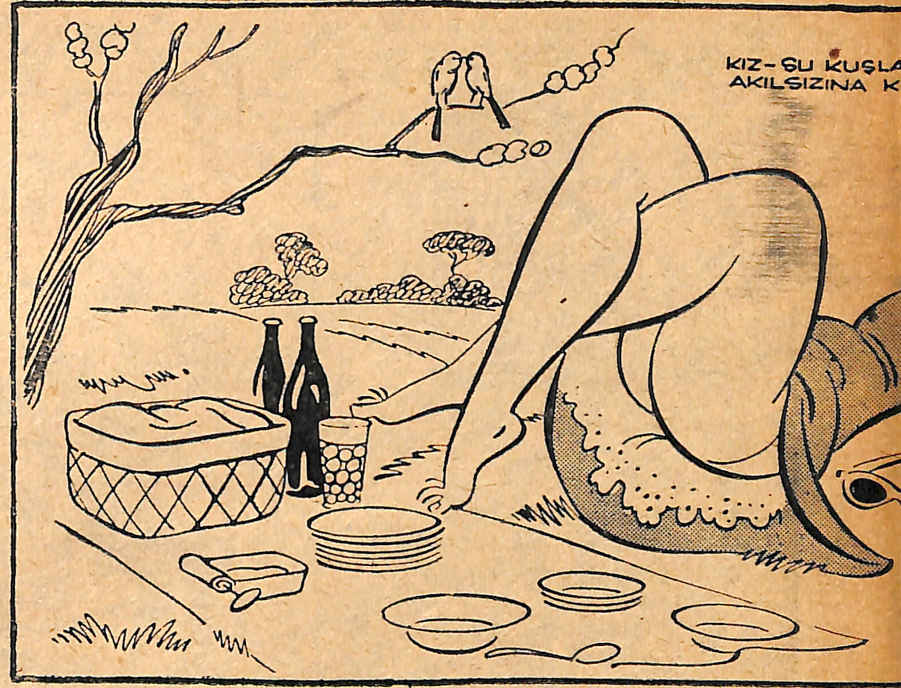
*

Şu morcğa bakın: Gözleri yirmi yaşında,
Bahar rüzgârları esiyor başında!
Yaradana kurban olayım heeeey:
Su bürüyor kuru asmaları!

*

İç çamaşırlarıyla donanmış edebiyat balkonu,
Güneşde kuruyor «Marikanın donu.»
Boğaz otellerinde basılmasın, amaaan,
Şiirimizin yosmaları.

Yakup Rıza TACOR

KIZ- ŞU KUŞLA
AKILSIZINA K

-GALİBA SEVGİLİM BU AĞACI KOCAN DİKMİŞ !..

Direksiyon

İsmail Dalga, Dram tiyatrosundan çıkıp otomobile girer. Fakat girmesiyle çıkması bir olur. Derhal umumi telefona koşup karakolu bulur:

— Alo... Alo... Polis karakolu mu?.. Çabuk gelin... İnanılmıyak bir şey oldu: Otomobilimin direksi yonunu çalmışlar. Evet. . Otomobilim mi?.. Tiyatronun önünde... Evet efendim, sizi bekliyorum...

Telefon kulubesinden çıkıp otomobiline girer. Fakat girmesiyle çıkması bir olur. Derhal umumi telefona koşup tekrar karakolu bulur:

— Alo... Polis karakolu mu?.. Ah, affedersiniz sizi rahatsız ediyorum. Biraz evvel size telefon etmiştim. Ben otomobilimin direksiyonu çalınan kimseyim. Polis göndermeyin efendim, lüzum kalmadı. Meseleyi hallettim: Yanlışlıkla arabanın arka tarafına oturmuşum!..

KOCAMAN

Felâket daima, açık bırakılmış

★

Cehennem amatör müzisyenler

★

Eğer hiç kusurumuz olmasayd makta bukadar zevk duyar mıydı

★

Gençlikte günler kısa, yıllar u yıllar kısadır.

★

Yaşlılar her şeye inanır, orta gençler her şeyi bilir.

★

San'at bir nevi hastalıktır.

★

Ağzında bal taşıyan arının, k

Çimdik!

Kerim Allahkerim ve karısı, çok güzel bir genç kız ve daha birkaç kişi, Hilton otelinde Ruf bara çıkmaktadırlar. Asansör yukarda durur durmaz, genç kız: «Bir daha namuslu insanları çimdiklemekten vazgeçebilirsiniz!» diyerek Kerim Allahkerime bir tokat aşkeder. Şaşkına dönen Allahkerim:

— Bu kızın beni neden tokatladığını anlamadım. Seni temin ederim karıcığım onu ben çimdiklemedim.

Karısı Ruf bara doğru ilerlerken, cevap verir:

— Biliyorum koçacığım, biliyorum. Onu ben çimdikledim!

Saat!

İki deli konuşuyorlar:

— Bir türlü aklım ermiyor birader. Şu saatime bak: On ikiye beş var, halbuki vakit gece yarısı.

— Anlamıyacak ne var yahu!.. Demek saatin, on iki saat geri kalıyor!..

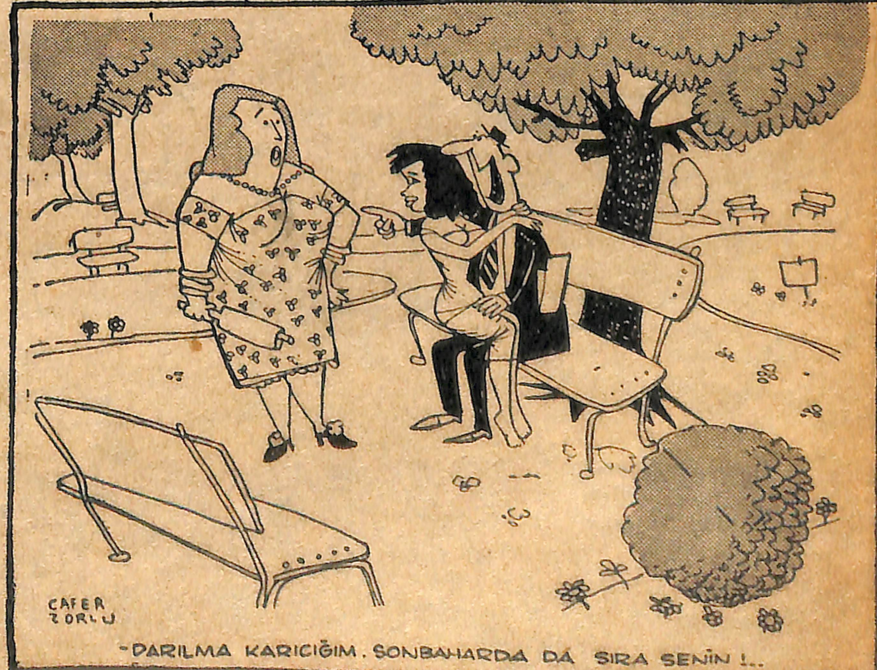
Kadın - Erkek!

Duvarın öte tarafında olup bitenleri görmek için iki deliden biri diğerinin omuzuna çıkıp bakar:

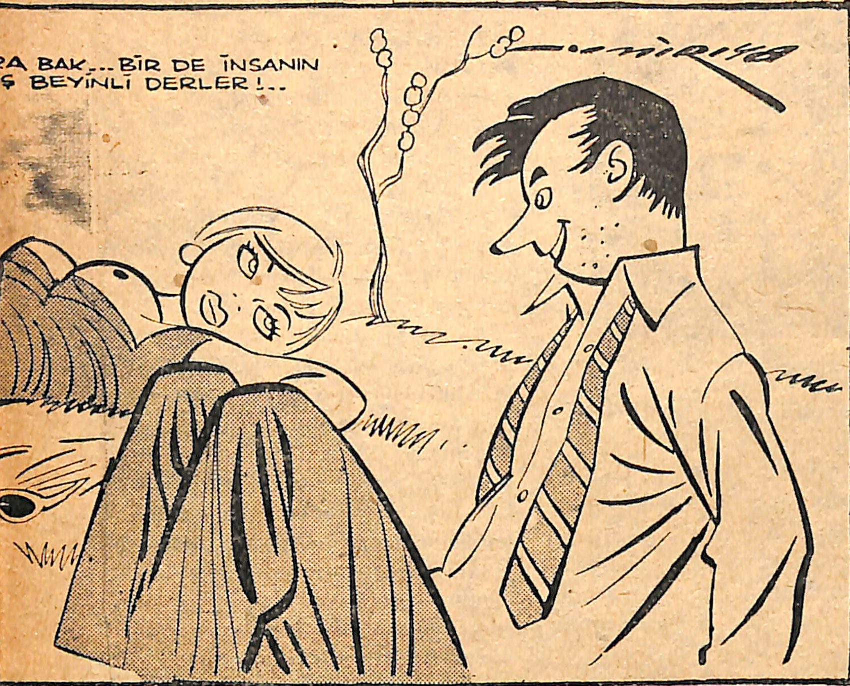
— Oooo! Çıplaklar kampı imiş!

— Kadınlar da var mı?

— Ne bileyim ben giyinmemişler ki!..

-DARILMA KARICIĞIM. SONBAHARDA DA SIRA SENİN !..

İftira!

Bayan sordu kocasına seyahat dönüşü:
Doğru söyle, beni aldattın mı Paris'te?
Rivyera'da, Montekarlo'da, Nis'te?
Bay kekeledi: «İki kerecik... Emin ol,
Bir Fransız dilberi, bir İspanyol!»

★

Bay sordu karısına korka korka:
«Ya sen?.. Beni gönülden attın mı?
Roma'da, Viyana'da aldattın mı?»
Bayan mırıldandı: «İnan sevgilim,
Ben de senden fazla değilim!
Biri, Berlin flârmoni orkestrası!
Öbürü, Barselona futbol karması!»

Yakup Rıza TACOR

N LÂFLAR

bir kapıdan girer!
Çek atasözü

e dolu bir yerdir.
C. B. Shaw

, başkalarının kusurlarını bul-
?
La Rochefoucauld

un; yaşlılıkta ise günler uzun,

Panin

aşlılar her şeyden şüphe eder.

Wilde

Giacomo Puccini

ruğunda iğnesi vardır.
Lyly

Reçete!

Dr. Murat Çokbilir'in muayenehanesine, evde kalmış bir kız gelir. Muayeneden sonra Çokbilir hastasına:

— Size evlenmenizi tavsiye ederim, der.

Hasta heyecanla sorar:

— Aman doktor bey!.. Yoksa bana evlenme mi teklif edeceksiniz?

Murat Çokbilir, gözlüğünün üstünden cevap verir:

— Biz hastalarımıza reçete yazarız bayan!.. Onlar ilâçları kendileri bulur!..

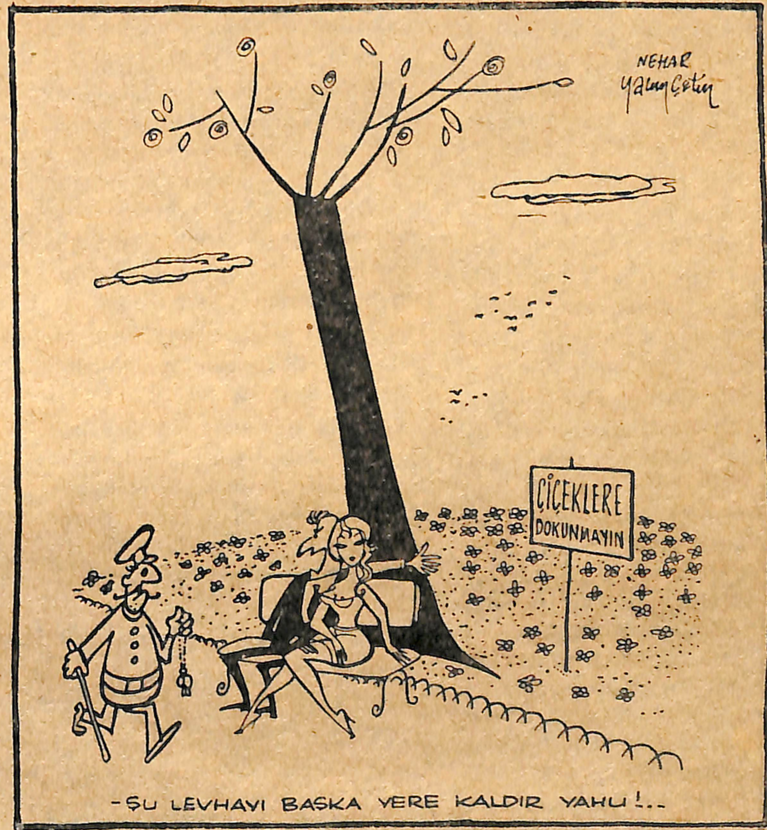
Ses!

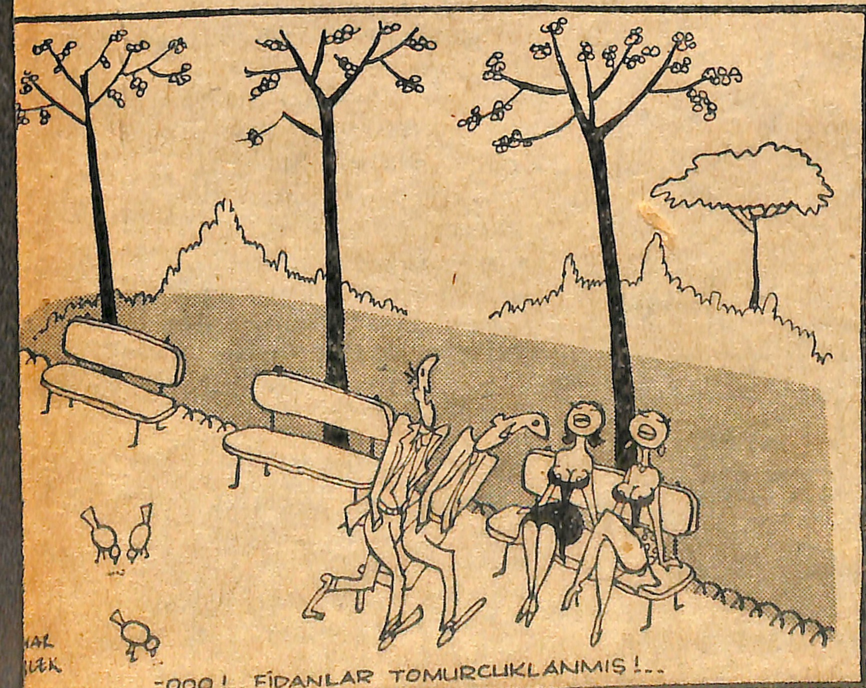
Hatice Duvar, sinir hekimine gitmişti:

— Bir şikâyetim var doktor bey, mütemadiyen sesler işitiyorum!

— Ya... Peki, bu sesler size ne söylüyor?

— Vallahi bilmiyorum efendim. Çünkü ben sağırım!..

Ameliyat!

Nihat Gümüştaş, karısıyla Boğazda bir otomobil kazası geçirdiler. Kendisine bir şey olmaz ama, karısını hastaneye kaldırmak icabeder. Operatör muayeneden sonra Gümüştaş'a:

— Karınızın durumu ağır değil. Fakat heyecandan dili tutulmuş...

— Ya!..

— Ama, küçük bir müdahale ile bunu giderebiliriz. Bin lira ödemeniz şart.

Nihat Gümüştaş, hemen elini cüzdanına atar:

— İşte size iki bin lira doktorcuğum... Derhal müdahaleden vazgeçin!..

Ücret!

Müdür:

— Şimdilik 300 lira ile işe başlayın, sonra arttırırım.

— Ben sonra geleyim müdür bey!..

Kanaat!

Ahmet Şaşkın, arkadaşına:

— Hakkınızda beslediğim kanaatlara nazaran siz çokiyi bir insansınız. Halbuki, herkesten sizin kötü bir insan olduğunuzu işitmiştim!

Arkadaşı, Ali Doğrusöz sakin cevap verir:

— Sen herkesin söylediğine bak ma azizim. Halbuki, bana da sizin iyi bir insan olduğunuzu söylemişlerdi!

Başına Buyruk

SABAH sabah karyolada tek gözümü açmışım. Baktım, horozlar çoktan susmuş, güneş ufuktan iki karış havada. Ayaklarım yastıkta, başım ayak ucunda. Yatak altımda ters dönmüş. Kımıldandıkça, uyanıklığa somya gıcırdatıyorum...

Ben ne yapacaktım bugün Yârabbi, ne yapacaktım?... Tamam, ben bugün başıma buyruk yaşıyacağım. Neydi o her günkü halim canım. Sabah sabah kahvaltıda canın peynir ister, zeytini sürerler önüne. Çay yaptınız mı çay? dersin, efendim çay bitmiş, malûm ya ay sonu, buyur ıhlamur iç. Bir iki yudum alırım, ööö!... Akşama şiş kebabı yapsana diye mi seslenmişim, hayırr! Ebegömeci pişecekmiş. Sonra fırlarsın sokağa Bizim beylik komşuyla burun buruna geliriz.

— Günaydın derim.

— Ve aleykümüsselâââm der, yahu geçen gün caddenin ortasında ense köküme neden şapalak patlattın?

— Kusura bakma birader, seni arkandan şapşal Ahmede benzettim.

— Ağzını topla!

Artık elinden kurtulabilirsen kurtul. Sağ olsun, sağ yanımızdaki evde oturur. Guguk kuşu gibi iki kanat bir buyruk, kendi başına buyruk ve dehşetli otoriter. Halbuki bakın sol yanımdaki komşum böyle değil, aslan gibidir ve demir parmaklıklı penceresinde Cambazhane malı gibi esner durur...

Zar zor kurtulursun Guguk kuşunun elinden, köşe başında başka bir numara başlar. Diğer bir iyi yürekli belâlımız yapışır yakacığımıza ve iskeleye inen caddede iki kişi yanyana, soluk soluğa, yürü babam yürü. Boyu omuzumda, ayaklarını benimkine göre açmış, yaylâna yaylâna bir yol alışı var; görenler dönüp dönüp bize bakıyor. İskelede kalabalığa karışıp ondan da kurtulduk diyelim, vapurda daha sunturlusu bekliyor. O da gözlerini aça aça âhiret sualinde:

— Söyle allasen, sen muhalif misin yoksa muvafık mısın?

— Muvafığım tabi.

— Muvafık ha. Cık cık cık cık!.

— Yâni kardeşim kinaye olarak muhalif demek istedim.

— Muhalif ha! Allahtan Peygamberden, evliyadan, embiyadan kork...

— Efendim demek istiyorum ki bendeniz ne muhalif ne de muvafığım.

— Tüüü!... Vatandaşa bak.

— Peki bazen muhalifim, bazen muvafığım.

— Kurnaz seniii... Hangi taraf başa geçse işin iş ha!...

E çatlicam!...

Vapurdan dar atarsın kendini dışarı. Daireye erken gitsen, odacı kadın burnunu çarpıtır. Geç gitsen âmir beyde surat bir karış. Her gün tam vaktinde gitsen, ukalâ dümbeleği derler... Çattık be!

Öğle üzeri lokantada işkembe çorbası mı istedin, garson hemen boynunu çarpıtıp akıl öğretir: Efendim o çorba taze bitmiş ama, soğanlı yahni yemeliymişiz.

Akşam üzeri radyo düğmesini çevirir, şöyle çeşmi siyah şarkısını filân cancağızımız çekmiş. Bir dangırtı, bir dümbelek cazzz, cuz, dink. Sambo mambo, gambo tango gırla...

Derken ertesi akşam, amaaan! demişim meselâ kendi kendime, bu akşam içim gamlı, fiatlar zamlı, bizim gecekondu akar damlı... Öyle baygın maygın şarkılar dinliyecek keyif nanay. Şöyle düm belekli bir alafranga dinliyelim, içimiz hoplasın. Çevir düğmeyi: Medeeeet!... Hafız Bayatiden gazeller. Dahilek ya hafız, dahilek...

★

İşte bütün bunlar sabah sabah bir saniyede şimşek gibi zihnimizde çakmıştı. O hızla zıplamışım efendim karyoladan aşağı. Karar kat'î. Dedik a, kimsecikleri keyfimize karıştırmıyacağız bugün.

Seslendik:

— Hanım ne var kahvaltıda?

— Zeytin.

— Karnımda zeytin ağacı bitecek yahu! Zeytin zeytin zeytin.. Kaça kilosu, altı papel, çekirdeğini çıkar, on iki papel...

— Canım senin için peynir mi yaratalım şimdi, gel iki lokma atıştır.

— Olmaz, mademki peynir istedim, vapurda sandviç yiyecem.

Nerde benim ceketim, paltom, atkım, şemsiyem, şapkam... Fırt dışarı.

Arkamdan, bizim yumurcak kapıya çıkmış sesleniyor:

— Babaaaa!...

Kararım kat'î ya, illâhi yolumdan döndürecekler.

— Kârata gir bakayım içeri, hööt!...

Kaçtı içeri, bu sefer pencereye çıktı. Yırtınıyorlar. Hem de ev halkıyla birlikte. Olmaaaz, dinlemicem işte. Köşeyi döndüm oh!..

Oracıkta yirmi beşi toslayıp kaptım gazeteciğimi. Yallah!...

Şu insanlar bazen, insana karşı öyle elbirliği ederler ki.

Arkamdan gazeteci de başladı yayık yayık ses çıkarmıya:

— Efendi, hişşşt, beyefendi!

Hiç arkama bakmadan hışımla bağırdım:

— Aldın mı yirmi beşliğini?

— Aldım.

— Verdin mi gazeteni?

— Verdim.

— Öyleyse bak keyfine be kardeşim! Her sabah benimle çan çan etmeden içiniz rahat etmez mi sizin?.

Ve fırrt... Uzaklaştım tabi. İskeleye son sür'atle inmişim Her sabahki yol arkadaşı dahi arkamdan yetişip adımlarıma ayak uyduramadı. Bugün en olmıyacak şeylerle karşılaşsam, caddelere bal, pekmez yayılsa, gök yüzüne kaldırım taşları döşense, sudan palamut balıkları uçuşsa ve birdenbire çarşı pazar ucuzluktan kırılsa yine nafile; duraklamam, konuşmam; işte o kadar!

Soluk soluğa biletimizi aldık, daldık vapura. Orta salonun baş köşesine geçip kurulduk. Ohhh!... Efendim, muvaffakiyetin birinci şartı... amaaan!... Birdenbire pancar gibi kesilmişim. Tam şemsiyemi bacaklarım arasına kıstırıp şöyle gönül ferahlığıyla etrafıma göz atayım derken, bir de baktık efendim, bizim başımızda şapka kulaklarımıza kadar geçmiş, boynumuzda yün atkı, sırtımda kalın palto, elimizde şemsiye ve ayağımda pijama pantalonu. Gözlüklerimi burnumun tepesine çekip bir daha baktım... Yalnız ben değil herkes bakıyor. Elâlemin ortasında öylece pancar gibi ter döke döke taa Köprüye kadar gittik ve yine aynı vapurla döndük. Şimdi eve varınca seyreyleyin gümbürtüyü.

★

Yumdum gözümü, tıkadım kulağımı, evde geçirdim pantalonu ayağıma. Zeytinle iki lokmayı zorla yutturdular. Şimdi kapının önünde her sabahki gibi komşumla burun burunayız. İçimi çekip guguklu saatime temennah ediyorum:

— Günaydın!

— Ve aleykümüsselâââm! Hangi yoldan iskeleye iniyorsun mirim?

— İşte şu caddeden efendim

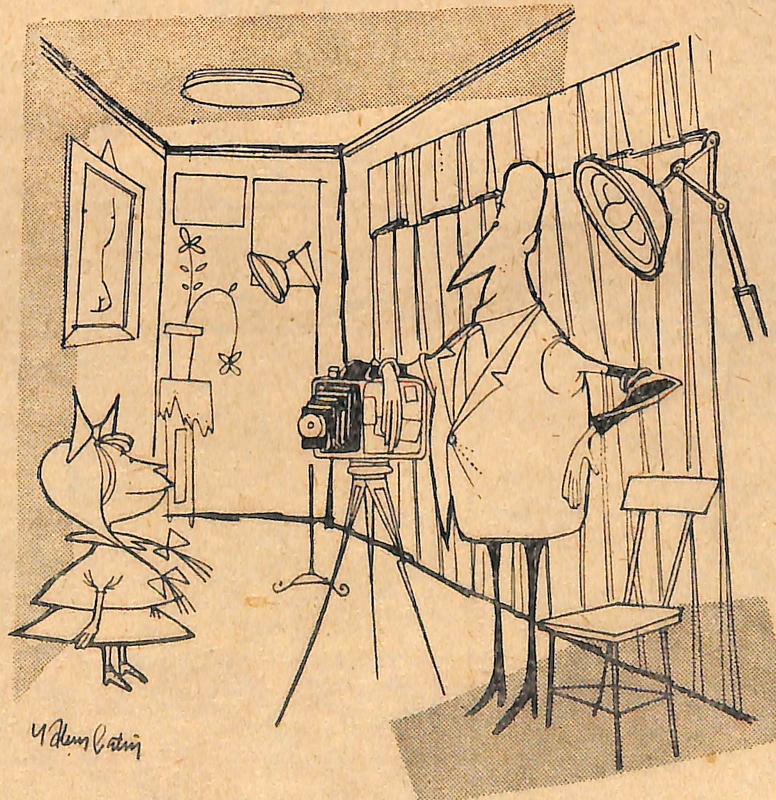
— Olmaaaz! Gel kestirmeden gidelim birader.

— Olur komşum olur... Ve. kös kös peşindeyim.

Hayırdır inşaallah! Biz başımıza buyruk olalım dedik, yine buyruğumuza başlık taktılar efendim. Gel de çatlama!...

A. B. C.

Bir fotoğrafçı, küçük bir kıza tecavüze yeltendi. (Gazeteler)

—Bir fotoğraf istiyorum ama, vesikalık değil!..

Masraf!

Babası haylaz oğluna çıkışır:

— Okuman için avuç dolusu para harcıyorum.

— Kızıma babacığım!. Ben de seni masraftan kurtarmak için az okuyorum!..

Akbaba Spor

FUTBOL

Alanyalı bir okuyucum, «futbol» kelimesinin mânâsını ve nereden alınmış olduğunu soruyor. Mânâsını arzedeyim ama, nereden alınmış olduğunu bilmiyorum efendim. Maamafih, alanları görürsem soricimi vadediyorum. «Nerden aldınız? Söyleyin biz de alalım.» diicim.

Mânâsına gelince... Efendim, bu bahiste iki ayrı kanaat var. Nâçiz kanaatimi de katarsanız, kanaatlerin üçe yükseldiğini müşahede edersiniz:

1 — Futbol, Japonlara göre Futa-bol'dan gelmedir. Futa, bildiğiniz gibi, bir nevi kayıktır efendim. Spor kayığı!... Evvelce bu oyun denizde oynanırdı. Mithatpaşa stadı yapıldıktan sonra denize lüzum kalmadığı malûm.

2 — Fut, İngilizcede ayaktır! Bol, Türkçedir. Futbol, kırma bir kelimedir. Mânası «ayak bol», «ayak çok» tur. Yalan da değil efendim. Bir takımda yirmi iki ayak var. Yirmi iki de öteki takımda, kırk dört!... Hakemlernkiler de katılırsa, bir futbol maçı esnasında sahada elli ayak bulunduğu görülür. Halbuki dünyanın en çok ayaklı mahlûku kırkayaktır!

3 — Bu kanaat, bendenizindir. Ancak efendim, yerim dolduğundan bunu gelecek sohbetimizde arzedeceğim.

Kedi kalecinin istirahati bitti.

Meşhur kalecimiz Kedi Hasan, bilindiği üzere Mart ayında kedice faaliyette bulunabilmek için kulübünden bir aylık istirahat almıştı. İstirahati biten Hasan, dünkü antrenmana çıkarak enerjisinin son kırıntılarını harcamıştır.

Eyüp Sultan Federasyonu Başkanlığına kim getirilecek?

Orhan Şeref Apak'tan sonra iş başına gelen Safa Yalçuk'un istifa edeceğini bildirir haberler üzerine spor çevreleri fiyakalı bir surette çalkalamakta ve çalkalanmaktadır. Safa Yalçuk'un safasını süremeden ayrılacağı makam yakıştırılan isimler arasında politika dünyamızın meşhur atıcı, yüzücü, atlayıcılarından bazılarının isimleri de bulunmaktadır.

Dün kendisiyle görüştüğümüz Federasyon Başkanı Safa Yalçuk, istifa haberlerini yalanlamıştır. Bu yüzden Yalçuk'un istifasının gün meselesi olduğu âşikârdır.

Bursalı Yavşakları Zeki Müren kurtardı!

Türkiye yavşak takım şampiyonunu ve yavşak millî takımını tesbit etmek için yapılan gruplararası maçlara devam olunmaktadır.

Dün Ankara'nın 14 Mayıs 1950 stadyomunda Bursa yavşakları ile Samsun yavşakları karşılaşmıştır. Denk kuvvetler arasında cereyan eden maç, iki tarafın da gayretlerine rağmen 1 - 1 berabere neticelenmiştir. Bunun üzerine on beşer dakikadan iki devre uzatılan karşılaşma sonunda takımlar birbirine gol atamamış ve 1 - 1 beraberlik bozulmamıştır.

Nizamname, bu durumda galibin kur'a ile tâyin edilmesini gerektirdiğinden, dün teknik komite huzurunda kur'a çekilmiştir. Bursa yavşak takımı kaptanı Ümit, elini torbaya daldırırken:

— Haydi Zeki Mürenin şansına!..

Demiş ve galibiyeti seçmiştir.

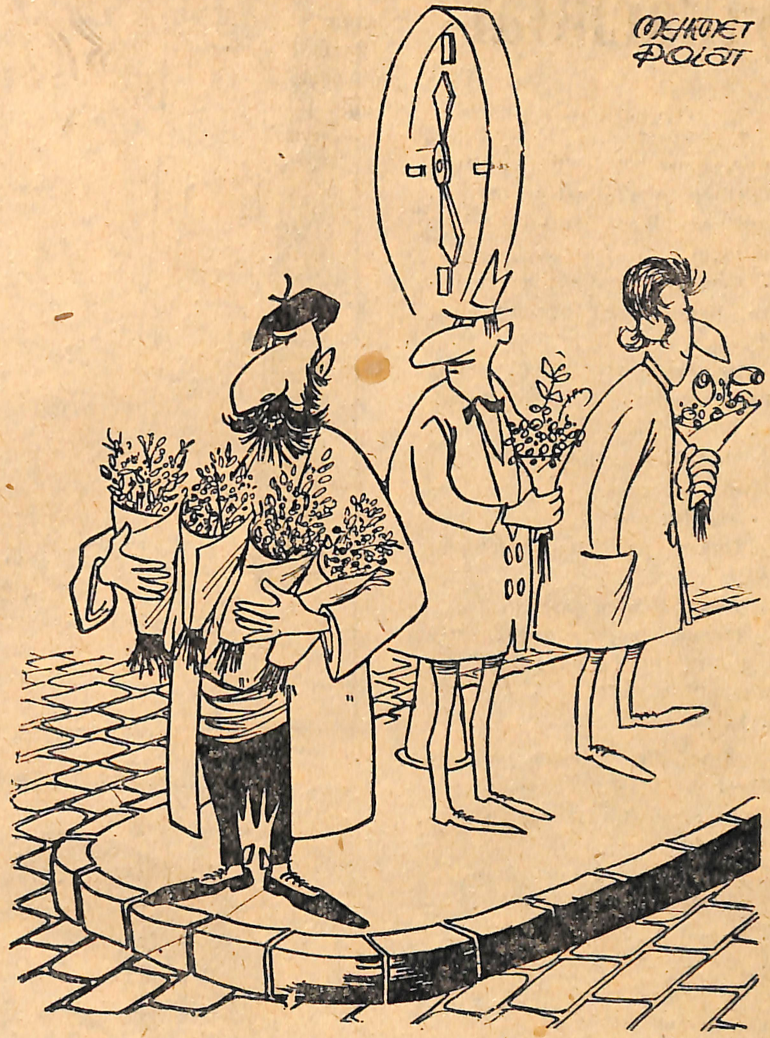
Duyduk duymadık demeyin

★ KÖMÜRSPOR kalecisi Şaban, dün Sobasporlu idarecilerle görüldü.

★ ÜÇ hafta önce inzibatlar tarafından kovalanan Metin, dünkü maçtan sonra inzibatları kovaladı. Böylece ödeşmiş oldular.

★ KURBAĞA Ömer'in su sporları federasyonu başkanlığına getirileceği söyleniyor. Kurbağanın bir haftadır evinde su dolu leğen ve kovalarla oynaması, buna işaret sayılıyor.

★ SPOR, Vergi ve Sergi Sarayındaki basket maçında hasım oyuncunun kafasını yakaladığı gibi çembere geçirip sayı yapan Sodasporlu Rafet'in ceza heyetine sevkedilmesi ihtimal dahilinde.

YAZISIZ

Uzun ömür!

Yaşlı kadın yeğenine nasihat ediyordu:

— Artık evlenmelisin oğlum; güzel ve iyi bir kız bulup bir yere yerleşmelisin. Hem biliyor musun evli erkekler bekârlardan daha uzun ömürlü olur.

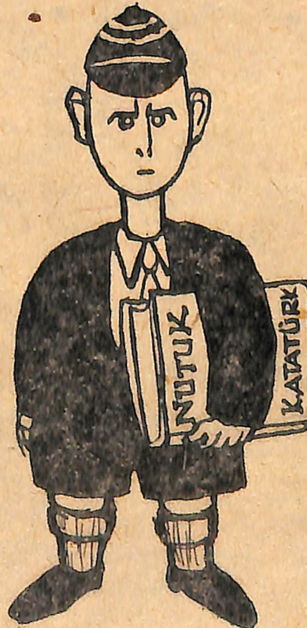
— Ben de öyle biliyordum halacığım. Ama babam, aslında evli erkeklerin de bekârlar kadar yaşadığını, sadece hayatın onlara daha uzun göründüğünü söylüyor!...

İşin sırrı

Polis karakolundan telefon ederek Naci beye dün gece evine giren hırsızı yakaladıklarını bildirdiler... Bunun üzerine Naci Bey merkeze kadar gidip adamı görmek istedi. Bu kendi halinde orta yaşlı bir adamcağızdı.

Naci Bey yanına yaklaştı ve:

— Hırsız efendi dedi; eğer dün gece bizim eve karımı uyandırmadan nasıl girdiğinizi bana anlatırsanız sizin hakkınızdaki dâvamdan vazgeçerim!...

1939 çocuğu

1959 çocuğu

Şakacıklar

Mantık pilici!

Anne, baba ve lisede yatılı okumakta olan oğulları sofraya oturmuşlardı. Baba iftiharla oğluna bakarak:

— Eee, Attilâ dedi; anlat bakalım, lisede neler öğreniyorsunuz?

— Bir sürü şeyler... dedi çocuk; ve bir çok ders isimleri sıraladı sonra ilâve etti:

— Mantık da öğreniyoruz babacığım.

— Mantık nedir?

— Doğru düşünme san'atıdır baba...

— Yaa... Peki ne işe yarar?

— Durun size bir misal vereyim. Bakın şimdi benim tabağımda kaç piliç var?

— İki!

— Şimdi size mantık yolu ile bunların iki değil üç piliç olduğunu isbat edeceğim. Bakın şu piliç bir!...

— Evet!

— Şu da ikiii... Öyle mi?

— Tamam!

— Bir, iki daha üç etmez mi? O halde benim tabağımda üç piliç var demektir...

Baba oğlunun mantıktaki başarısına hayran olmuştu:

— Aferin oğlum, dedi. Görüyorum ki okulda hakikaten pek çok şeyler öğrenmişsin; aferin.

Sonra karısına dönerek devam etti:

— Karıcığım bizim oğlanın piliçlerinden birini sana veriyorum, birini de ben alacağım; eh üçüncü mantık pilicini de kendi yer artık!...

Cömertlik!

Vaziyeti çok bozuktu; bir türlü borcunun son taksitini ödiyemiyordu. O gün de ezile büzüle alacaklısının karşısına çıktı ve:

— Çok üzgünüm ama dedi; size olan 100 lira borcumu bu ay ödeyemiyeceğim. Karım hasta ben ise henüz iş bulamadım...

— Peki dedi adam; bugün iyi tarafıma rastladınız. Cömertliğim üstümde. Onun için borcunuzun 50 lirasını iptal ediyorum.

Beriki bu jeste mukabelede bulundu:

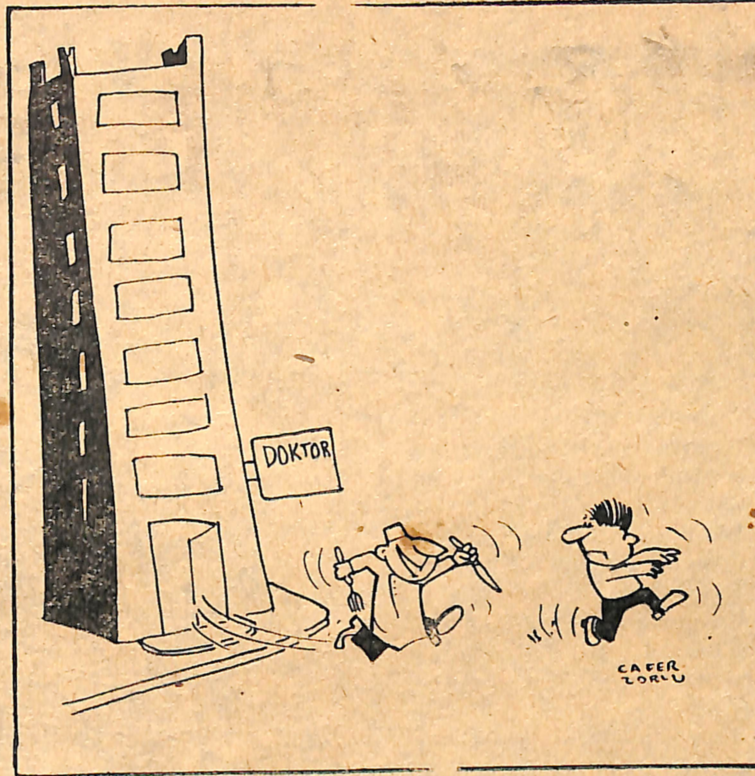
— Sizin bu cömertliğinize karşı ben de bir şeyler yapmalıyım; öbür elli lirayı da ben iptal ediyorum.

İyilik

Doktor hastasını karşılıyarak:

— Maşallah dedi; ilâçlardan hayli istifade ettiniz galiba. Bugün çok iyi görünüyorsunuz hanım efendi...

— Oo... Evet! Bu şapkayı giydim mi herkes böyle söyler zaten doktorcuğum!

Doktorlar açız dediler... (Gazeteler)

İhtiyacınız kadar para kaleminizin ucundadır

Türk Ticaret Bankası A.Ş.

Yenilik!

Yanınızda para taşıyıp kaybetmek tehlikesini neden göze alasınız? Bankamızın garantili Tasarruf Çekleri her zaman, her yerde para gibi geçer Günlük alış verişlerinizde bu çekleri kullanmakla hem kolaylık ve emniyet, hem de faiz ve ikramiyelerden istifade sağlamış olursunuz.

Türk Ticaret Bankası

Şakacıklar

İki deli!

Akıl hastanesini gezmekte olan müfettiş, henüz girdiği koğuştaki iki hastayı göstererek sordu:

— Bunların nesi var?

Doktor anlattı:

— Efendim bunları bir polis yakalamış, getirdi ve deli olduklarını söyledi.

— İyi ama nereden anlamış deli olduklarını?

— Sarışın olanı elindeki paraları yere saçarak gidiyor ve bir yandan da «Benim paraya ihtiyacım yok» diye bağırıyormuş. Şu ufak tefek olanı da yerden paraları toplayıp, birincinin arkasından koşuyor ve o da şöyle diyormuş: «Deli misin arkadaş! Al paralarını geri, onları niye böyle yerlere saçıyorsun?»

Evet efendim

Hava güzeldi. Beyefendi köşkünden çıkmış, Çankaya yolunda yürüyordu. Neşeliydi. Yanında, kendisinden bir karış geride kelen ufak tefek adamla konuşmaya başladı:

— Hava ne tatlı bugün... Değil mi?

— Evet efendim!

— Rüzgârda âdeta bahar kokusu, bahar lezzeti var.

— Evet efendim!

— Artık yaza kavuştuk sayılır...

— Evet efendim!

— Ama belli olmaz... Bakarsın kar da yağabilir...

— Evet efendim!

Beyefendi birden durdu. Sonra, sesi biraz sinirli:

— Yahu, dedi, bir defa da «hayır efendim» deyiver de iki kişi olduğumuzu anlıyalım!

Yok!

Öğretmen sınıfta talebelerine orijinal bir vazife verir:

— Hepiniz ilerde olmak istediğiniz meslekleri resimle ifade edeceksiniz. Meselâ: Terzi olmak istiyen bir elbise, memur olmak istiyen çanta, doktor olmak istiyen dinleme âleti yapsın...

Talebelerin hepsi resimle ne olmak istediklerini anlatmaya çalışırlar. Yalnız küçük Osman, kâğıdına «yok» kelimesini yazıp verir.

Öğretmen sorar:

— Osman, senin istikbale ait plânların yok mu?..

— Var öğretmenim...

— Peki, kâğıdına neden «yok» diye yazdın?

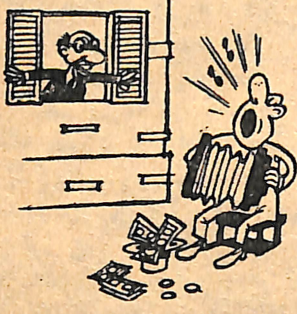
Osman gülerek cevap verir:

— Bakkal olmak istiyorum da, onun için öğretmenim!..

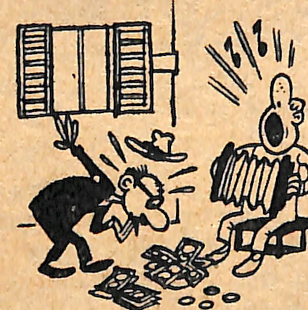
Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden: KADRİ YURDATAP
ADRES: Klodfarer Cad. No. 8 - 10 Belediye - İstanbul

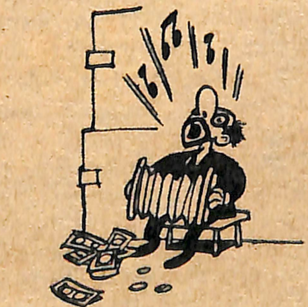
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI
Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI
Abone: Seneliği 50, Altı aylığı 25 lira.

MİLLETLER GÜLÜYOR

YAZISIZ

— Hesabı verdin mi?
— Hayır. Ya sen?
— Vermedim.
— Ne duruyoruz, gidelim!

Neymiş?

O lokantada yemek yemek istemiyordu işte!

— Orada, diyordu; yemekler berbat, servis kötü, ayrıca masalar da ufacık, insan rahat oturamıyor.

Fakat karısı mutlaka gitmek istiyordu, gittiler. Yemekten sonra adamcağız tekrar şikâyete başladı:

— Bak, işte kahvesi de bir şeye benzemiyor... Bir lezzeti yok!...

Karısı düzeltti:

— Sersem, o kahve değil, çay!

O sırada masaya yaklaşan garson sordu:

— Birer kakao daha içer miydiniz acaba?

(Fransız)

Ödeme usulü!

Müşteri lokantanın sahibine:

— Ne yapalım azizim dedi, ölelim mi yâni; param yok işte o kadar, bu yemeğin parasını ödeyemiyeceğim!

Lokanta sahibi nâzik bir tavırla:

— Ziyanı yok efendim dedi; sadece isminizi şuraya, duvara yazarız bir daha sefere ödersiniz!

— A, hayır olmaz! O zaman herkes ismimi okur ve vaziyeti öğrenir!

— Hiç merak etmeyin beyim, kimse okuyamaz; yazınızın tam üzerinde pardesünüz asılı duracak.

(Fransız)

İdam

Kanunlar çok kesindi, hududu geçen idam ediliyordu. Böylece son olarak yakalanan Meksikalı ve Irlandalı da köprünün üzerinde asılacaklardı. Mahkûmları oraya getirdiler ve ilmeği ilk olarak Meksikalının boynuna geçirdiler. Fakat nasıl olduysa, birden düğüm gevşedi ve Meksikalı yere düştü ve oradan da nehre atlayıp yüzerek gözden kayboldu. Yapılacak şey yoktu; İrlandalı asılacaktı. Boynuna ilmiği geçirdikleri sırada telâşla:

— Aman dikkat, diye yalvardı; düğüm sıkı olsun; zira ben yüzme bilmem!

(İngiliz)

Müstakbel koca

Mr. Janes sık sık ahçısının ziyaretine gelen genç adamdan şikâyetçi idi. O gün mutfağa indi ve ahçı kadına:

— Bana bak Lucy dedi, hani her gün seni görmeye gelen bir adam var ya!

— Evet Mr. Jones!

— O bekâr mı?

— Evet efendim.

— Peki; senin hakkındaki niyetleri ciddi mi acaba, yani seninle evlenecek mi?

— Tabii evlenecek Mr. Jones...

— Emin misin?

— Elbette efendim; daha şimdiden yemeklerimden şikâyete başladı bile...

(Amerikan)

İş

— Benim babamın eli altında tam beş bin kişi bulunur.

— Ne iş görür baban?

— Mezarlığın çimenlerini, kırpar!..

(İngiliz)

İş peşinde

Joe ile Jim'in mühim bir mesele hakkında uzun uzun görüşmeleri lâzımdı. Beraberce lokantaya gittiler. Fakat Jim habire garson kıza kur yapıyor, işaretler ediyordu. En sonunda Joe'nun sabrı tükendi ve:

— Allahaşkına Jim dedi, işimiz gücümüz var, bırak şimdi böyle ufak tefek şeyleri.

Jim, öfkeyle:

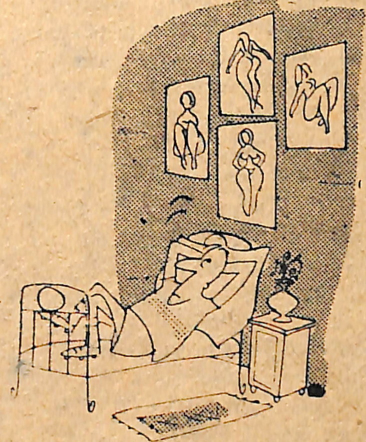
— Nasıl, diye bağırdı, ufak tefek şeyler mi? Ben büyük bir biftek için uğraşıp duruyorum!..

(Amerikan)

Meslek

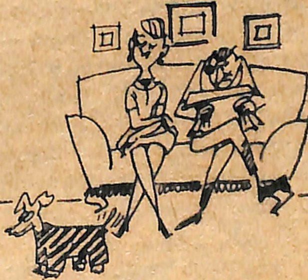
Johnson anlatıyordu:

— Oğlumun ilerde hangi mesleği seçeceğini anlamak için bir test yapmak istedim. Masanın üzerine bir incil, bir elma ve bir de dolar koydum. Eğer oğlum incili seçerse onu, papaz mektebine, elmayı seçerse ziraat okuluna gönderecektim; parayı alacak olursa onu banker olarak yetiştirecektim. Fakat azizim, oğlum içeri girince hemen incili alıp yere koydu ve üzerine basıp masadan elmayı aldı yemeğe başladı, parayı da cebine attı. Böylece anladık ki, bizim oğlan büyüyünce politikacı olacak!..

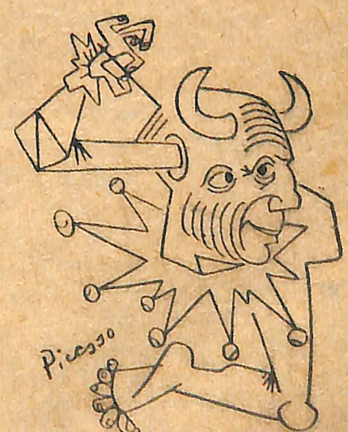

Futbolcunun moral istirahati!...

YAZISIZ

Kendi fırçasıyla Picasso

— 2 —

ÜÇÜNCÜ MECLİS

Evvelkiler - Şinasi - Müzehher

Leylâ

Kalb kalbe karşıdır derler... Paşa da şimdi sizi ziyaret için yukarı çıkıyordu...

Abdurrahman

Teklif yok... Burası sizin eviniz!

Şinasi

(Yerle beraber temenna ederek)

İltifatınızla bahtiyarım paşam... Arz-ı tazimat ederim hanımefendimiz... Yarın değil öbür gün inşallah Müzehher hanımefendi...

Müzehher

Evet üstadım, öbür gün...

Abdurrahman

Güle güle Şinasi Beyefendi..

Leylâ

Muhakkak bekleriz efendim...

Şinasi

Teşekkürler ederim efendimiz... İnşallah.

Abdullah

Ama şimdi... Şimdi...

Şinasi

Allah ömürler versin Paşa hazretleri... Böyle gıyaben bile mazhar-ı iltifatınız olmak... Kemteriniz için ne hüsnü talih!

Abdurrahman

Asıl Hüsnü talih, sizin gibi bir üstad-ı edebe nâil olmakta.. Nasıl, Müzehherden memnun musunuz?...

Şinasi

Aman efendimiz, müsaade-i devletinize sığınarak suali şekl-i lâyıkına koyayım: Acaba Müzehher hanımefendi bendenizden memnunlar mı?... Emin olunuz muhterem paşam, sizden ve asîl ecdadınızdan mevrus harikulâde zekâ ve derin bir hassasiyetle divan edebiyatımızı o kadar ince, o kadar içten tadıyorlar ki... Eminim, imtihanda, Edebiyat Fakültesi, şimdiye kadar görmediği müstesna bir yıldızla karşılaşmanın bahtiyarlığını duyacak!...

Müzehher

Aman üstadım, liyakatimi aşan iltifatlarda bulunuyorsunuz...

Şinasi

Estağfurullah... Ben yalnız hakikatin tercümanıyım... Emin olunuz, Üniversite ailesi Müzehher hanımefendiyi bırakmıyacak, muhakkak bu yıl tedris ailesi içine almak istiyecektir...

Abdurrahman

Bizi cidden sevindirdiniz aziz üstad... Bu müjdenizin şerefine, acaba rica etsem, bugün öğle yemeğine...

Leylâ

Hakikaten, ne kadar memnun olurduk...

Şinasi

Ah efendimiz... Ben de ne kadar, ne kadar isterdim... Fakat, emin olunuz, akşama kadar bütün saatlerim meşgul... Şimdi Nişantaşında bir dersim var... Onun için... Müsaade buyurursunuz, değil mi?...

Abdurrahman

Hay hay... Nasıl emrederseniz...

(Şinasi Efendi çıkar)

Abdurrahman

Ne kibar, ne asîl adam...

Leylâ

(Paşanın koluna girerek)

Çok, çok... Bu terbiyenin üstünden elli sene geçti Paşacığım...

Müzehher

Hayır... İki devir geçti anneciğim! (Yavaş yavaş soldaki kapıdan çılıp kaybolurlar.)

DÖRDÜNCÜ MECLİS

Tosun - Ahmet Beceren

(Salon bir müddet boş kalır. Yalnız, dışarıdan sesler gelir.)

Tosun'un sesi — Canım ne lâf anlamaz herifsin be...

Beceren'in sesi — Maşallah Tosun'um, maşallah... Demek lâf anlamaz ben ha?... Hakkın var doğrusu, senin lâfını anlamak her yiğitin kârı değildir!

(İçeri girerler)

Tosun — Sana Paşafendimiz yalıda yok diyorum...

Beceren — Yaaa.. Yalıda yok demek?... Emin misin olmadığına?...

Tosun — (Başını sallar) Yok... Yalıda yok!

Beceren — Peki, ne zaman gelir?...

Tosun — Vallahi ne zaman gideceğini bilmiyorum ki ne zaman geleceğini bileyim!...

Beceren — Tuh Allah lâyıkını versin... Sen çık yukarıya, Paşa Hazretlerine benden selâm söyle: Bir daha sokağa çıkarken başlarını pencerenin önünde unutmasınlar!...

Tosun — Olur... Otur şuracıkta da söyleyim...

(Yürürken Beceren tutar)

Beceren — Dur Allahın zıpırı, dur... Gitme...

Tosun — E... n'olacak?...

Beceren — Dinle beni: Ben alacaklı değilim oğlum.. Sen mektubu vermeyince, düşündüm, belki acele bir emirleri vardır diye koştum, geldim... Şimdi anladın mı?.

Tosun — Haaa, anladım... Anladım gayri...

Beceren — Oooh, tebrik ederim!

Tosun — Teşekkür ederim...

Beceren — Estağfurullah... Haydi, şimdi doğru yukarı... Ahmet Beceren bendeniz gelmiş, teşrifinizi bekliyor de!...

(Tosun çıkarken, içeri girer)

BEŞİNCİ MECLİS

Beceren - Gündüz

Gündüz — Vay benim aziz Becerenim... Ben de hemen bugün, hemen şimdi, ivedilikle sizi aramak, bulmak, görmek istiyordum.. Bugünkü iş gündeminin başında siz vardınız!... Veriniz şu uğurlu elinizi sıkayım... (Becerenin elini sıkar) Gün aydın!

Beceren — Gün aydın!... (Sonra, sol eliyle sağ elinin parmaklarını sayar) Bir, iki, üç, dört, beş!... Çok şükür, zayiat yok... Beşi de yerinde!...

Gündüz — Ne gibi?

Beceren — Yâni... Elimi sıktınız da... Eh, ne our, ne olmaz, ihtiyaten parmaklarımı sayıyorum!

Gündüz — (Bir kahkaha atar) Aman ne şakacı adamsınız bay Gündüz... Bayılıyorum size..

Beceren — Ben tam tersine: Sizi görünce hemen ayılıyorum!

Gündüz — Bırakınız şakayı kuzum, biraz ciddi konuşalım. Lûtfen beni dinleyiniz... Size, çok derin ilgi duyacağınız bir konu açıklıyacağım. Eğer sözümden işkillenmez, hemen onaylarsanız, sonunda ikimiz de büyük kıvanç duyacağız!

Beceren — Vatandaş!... Türkçe konuş!...

Gündüz — Aman Becerenciğim, sizinle yaptığım bu söyleşide Türkçeden başka bir tek söz ağzımdan çıkmadı...

Beceren — Evet ama, hepsi de okul Türkçesi... Sözlüğe bakmadan anlıyana aşkolsun!

Gündüz — Hakkınız var: Siz benim gibi bir devrim genci... Yâni, nasıl derler ona eski dilde?... Ha, inkılâp çocuğu değilsiniz... Okula gidemediniz, mektebe gittiniz!... Öğrenci olamadınız, talebe oldunuz!... Öğretmenden ders alamadınız, muallimden okudunuz!... Hele doçentten, profesörden, ordinaryüsten büsbütün mahrum kaldınız!... Peki benim bedbaht dostum, peki... Üzülme!... Sizi memnun etmek için, edebî prensibime muhalif olmakla beraber Osmanlıca konuşacağım... Mademki bir iş teklif ediyorum, ilk fedakârlık benden gelsin!

Beceren — Ha... Demek sen şimdi herkesin konuştuğu gibi konuşmayı bana karşı yapılmış bir fedakârlık sayıyorsun, öyle mi?...

Gündüz — Şüphe mi var dostum?... Hem de büyük bir fedakârlık... Bir fikir, bir kanaat, bir prensip, bir iman fedakârlığı...

Beceren — Tabiî senin bu büyük fedakârlığına karşı şimdi benim de bazı fedakârlıklarda bulunmam lâzım, değil mi?...

Gündüz — E... Şüphesiz, şüphesiz lâzım!...

Beceren — Bana bak, gel sen şu fedakârlıktan vazgeç... Ne olur ne olmaz, mukabele edemem de borçlu kalırım...

GGündüz — Hayır, hayır... Aramızda teklif yok... Bir miktar borçlu kalmışsınız, ne çıkar?... Muhakkak sizinle konuşmam lâzım... İş gayet müstacel.. Beklemeğe tahammülü yok...

Beceren — Haaa, anladım, anladım... Şu geçen sene vâdesi gelen bonolarını ödiyeceksin...

Gündüz — Yok canım... Ne münasebet!... Daha mühim!

Beceren — Daha mı mühim?... Öyleyse... Dur bakayım... Bildim, bildim: Şu, Sultan Hamidin paşa babama düğün hediyesi, halis on sekiz âyar diye yutturduğun altın suyuna batmış Fakfon saati geri alıp paralarımı vereceksin!...

Gündüz — Aman Allahım, ne hafıza, ne hafıza... Kapat şu eski defterleri şimdi... Onlar Osmanlı devrine ait düyun.. Dalgalı borçlar!... Şimdi öyle değil, seninle iki dost, iki iş adamı gibi konuşalım...

(Gündüz yaklaşırken Beceren uzaklaşır)

Beceren — Konuşalım.. Konuşalım ama uzaktan!..

Gündüz — Peki Becerenciğim... Sayın Becerenim... Sevgili Becerenim!...

Beceren — Yahu, ilân-ı aşkı bırak da ne söyliyeceksen onu söyle...

Gündüz — Söyliyeceğim... Söyliyeceğim... Dinle beni... Ama yalnız kulaklarınla değil, bir yandan kalbinle, bir yandan menfaatinle dinle!... Hani meşhur bir Arap şairi «Geceler gebedir» demiş ya?. Çok doğru... Bu gece benim için büyük bir servete gebe... Bu gebeyi doğurtmak için yüz liraya... Evet, yalnız yüz liraya ihtiyacım var dostum... Fakat bu yüz lira yirmi dört saatte, kendisi gibi on, onbeş, yirmi evlât sahibi olabilir!

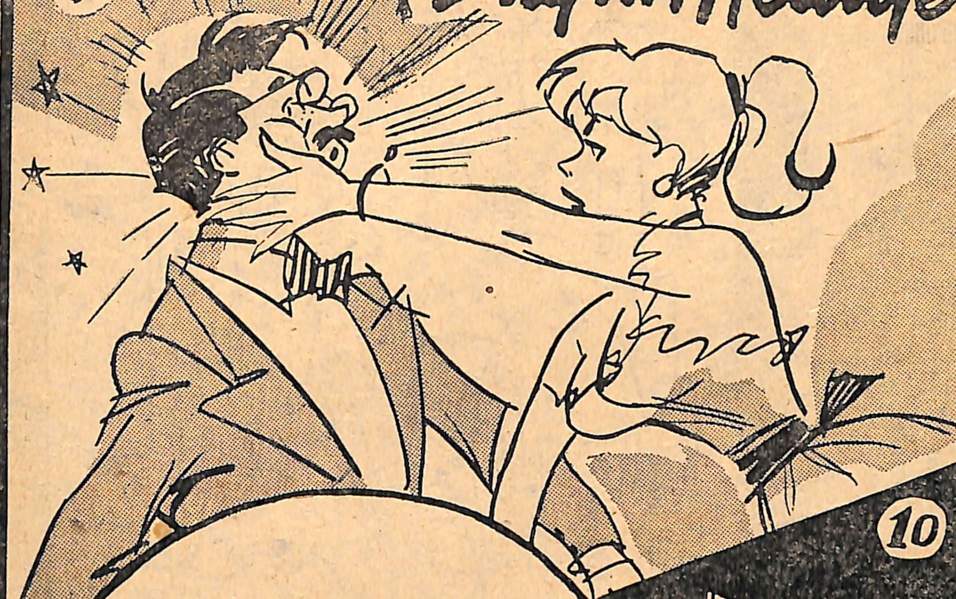
Beceren — Geç.. Beni geç Gündüzcüğüm, beni geç!...

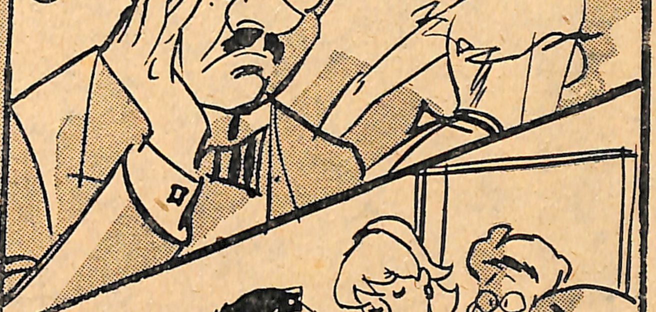
Gündüz — Ama niçin?... Neden?... Bak, ne diyorum: Yüz lira, bin lira, bin beş yüz lira, hattâ iki bin lira doğuracak!... Sen yüz liranın bir gecede iki bin lira doğurduğunu gördün mü hiç?...

Beceren — Hayır görmedim, gör medim ama istemem efendim, istemem... Dünya hali bu, ya Allah esirgesin doğururken ölüverirse?.. Bizim yüzlük gitti gider, değil mi?... Gündüz bey!... Yok sayın bay Gündüz Turna, sen turnayı gözünden kendin için vur... Beni karıştırma... Benim yüreğim çok dertli... Acı kaldırmıyor artık!

(Devamı var)

Düğün Hediyesi

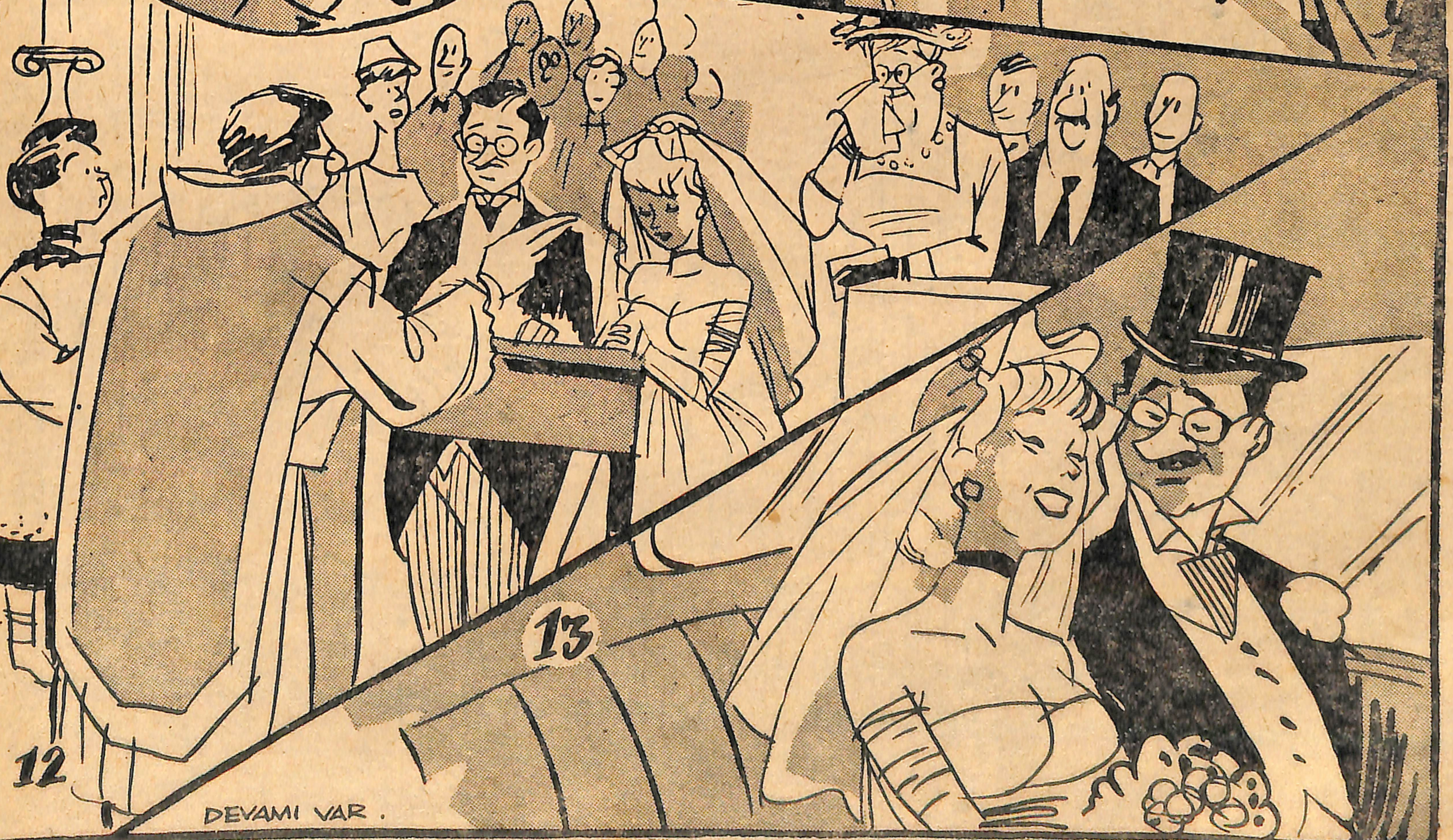

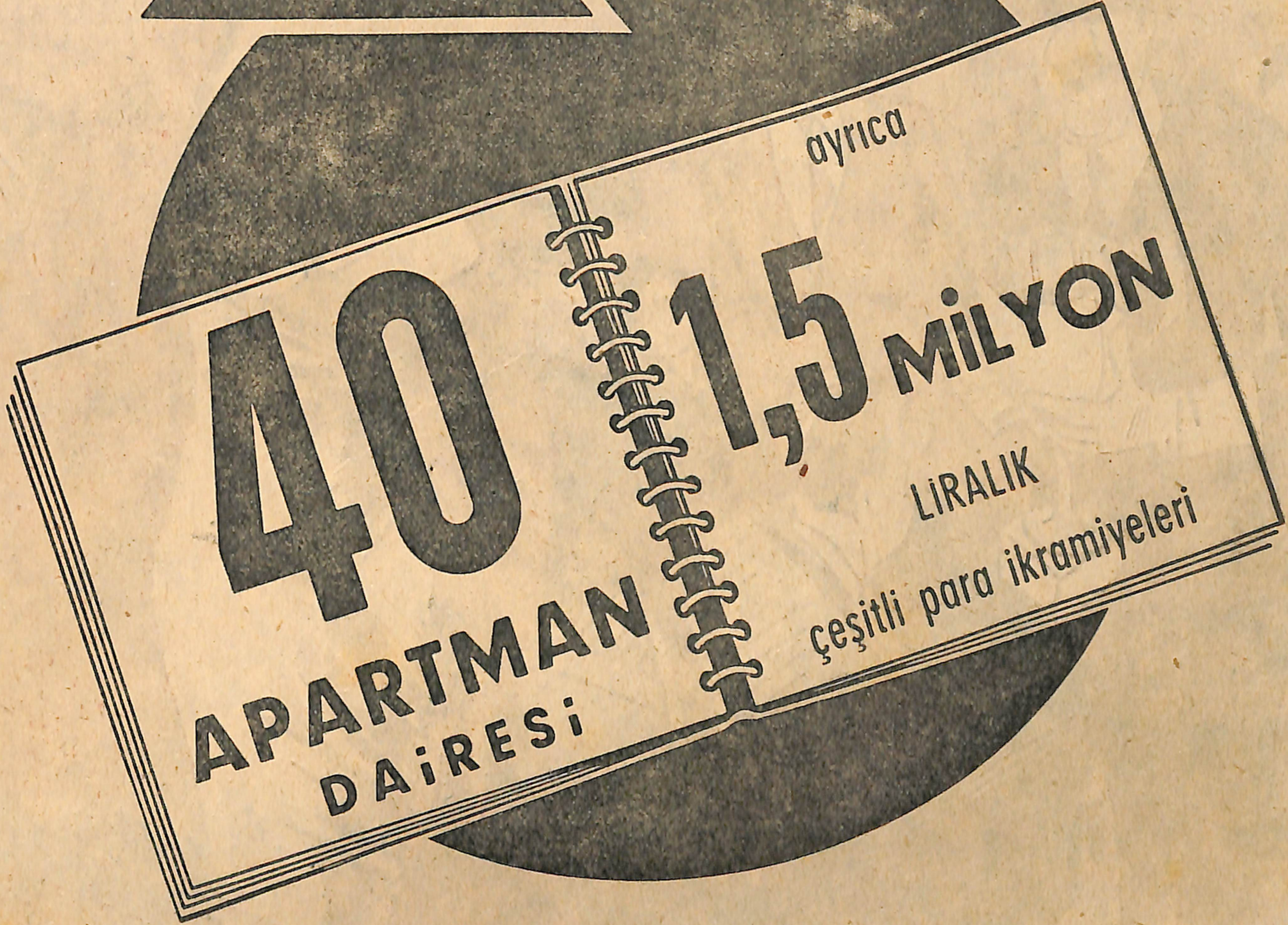

-EYVAHLAR OLSUUUN... AYOL, BAŞINA SAÇ İLÂCI YERİNE SUN'İ GÜBRE SÜRMÜŞSÜN!

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

-SAF, MASUM BİR ÇOBAN KIZI ROLÜ OYNAYACAKSIN...
-İŞTE OYNAYAMIYACAĞIM TEK OYUN BU!

YAZISIZ

Çekilişlere, hesabında en az 200 lirası olanlar iştirak ederler. Her 100 liraya bir kur'a numarası verilir

YAPI ve KREDİ BANKASI

— Caddeyi, hiç bir yolcu çiğnemeden geçmek mucizesini gösterdiniz. Size, trafik müdürlüğünün tebriklerile gümüş kupasını takdim ediyorum!